

Легіон Хронос
Юрій Володимирович Сорока

Повсякденне життя здається нудним, а викладач історії вимагає дихати пилом з архівних полиць? Не подобаються похмурі осінні пейзажі, а громадський транспорт примушує втрачати душевну рівновагу? Обережно! За рогом на тебе можуть очікувати. Хоча б для того, щоб докорінно змінити твоє життя й примусити жалкувати за хворими каштанами за вікном і переповненим автобусом. Втім, пригода того варта. Ця історія – про звичайного українського студента Дмитра Міщенка, котрому випала можливість залишити рамки звичної для нас реальності й стати бійцем Легіону Хронос – спеціального підрозділу, створеного для боротьби з нечистими на руку мандрівниками у просторо-часовому континуумі. На сторінках роману читача очікують приголомшливі подорожі у Часі, пригоди серед подій минулих епох, а також дружба і щире кохання героїв.

Юрій Володимирович Сорока

Легіон Хронос

Пролог

Локація Легіону Хронос. Поза межами визначення координат часу

Двері відчинились, і на порозі з'явився охоронець. У чорному шоломі з титанокARBону, широкий торс прикритий пластинами важкого бронежилету. Хромовану імпульсну рушницю легіонер недбало тримав на зігнутому лікті лівої руки. Марк Светоній, який саме проглядав файли рапортів командуючих когортами, здивовано подивився на охоронця крізь великі окуляри у старомодній роговій оправі. Відвідувачів він не очікував.

– До вас Префект Преторія, друже Консул, – відчеканив легіонер гугнявим голосом.

Марк Светоній мовчки хитнув головою. Охоронець відступив убік, пропускаючи до кабінету людину, постать якої виблискувала не менше, аніж рушниця в руках легіонера, – максиміліанівський[1 - Максиміліанівський обладунок – німецький лицарський обладунок

першої третини XVI століття, названий так по імені імператора Максиміліана I, а також з натиєм на максимальність захисту.] обладунок візитера був відполірований до стану дзеркального сяйва. Прибулий, сповнивши простір кабінету бряжанням металу, пройшов до крісла навпроти столу і сів, притримуючи палаш, що висів у нього при боці. Марк Светоній мовчки прослідкував за відвідувачем, очікуючи, що той почне розмову першим. Але чоловік у лицарських латах не поспішав. Він з гуркотом поставив на підлогу біля своєї ноги важкий арме[2 - Арме – закритий тип лицарського шолома, що використовувався у Західній Європі з кінця XV до середини XVI століття. Арме вперше було створено в Італії, він мав забрало, що піднімається, а також підборідник, який складався з двох половин.] і заходився витирати обличчя та шию хусточкою. Від погляду Марка Светонія не заховалось те, що на шоломі прибулого було кілька вм'ятин і він був вкритий краплинами запеклої крові.

– Ви потрапили у бійку? – запитав він.

– І отримав добрячої прочуханки, – спокійно відповів гість. – Так завжди. Спочатку Служба Попередньої Розвідки заспокоює даними про відносний спокій у межах координат операції, а потім ти виявляєш, що опинився у самому центрі грандіозної колотнечі. Цього разу, до речі, було не найгарячіше.

– Що ви кажете? – хмикнув Марк Светоній. Його забавляла ситуація.

– Наскільки я пам'ятаю, СПР є підрозділом Преторіанської Гвардії, а отже, підпорядковується безпосередньо вам, друже Геліодор. Кому ж як не вам слідкувати за тим, щоб подібні прикроси не псували нам життя?

Прибулий заграв жовнами, але не відповів на шпильку Консула. Натомість підняв ліву руку на рівень очей і натиснув кілька кнопок на браслеті, що його мав на зап'ясті під шкіряним напульсником. Одразу ж прямокутна пластикова панель на столі Марка Светонія освітілась зсередини блакитним сяйвом. Консул поглянув спочатку на неї, потім на Геліодора.

– Рапорт – це чудово. Але я хотів би почути від вас про все стисло.

Префект Преторію знизав плечима з виглядом людини, яка не несе відповідальності за безголовість оточуючих.

– Коротко кажучи, завдання не виконано.

– Це прикро, друже Префект.

– Цілковито з вами згоден.

Марк Светоній зітхнув. Він і справді покладав великі надії на цю операцію. Саме тому відрядив керувати нею командуючого Преторіанською Гвардією особисто. Судячи з усього, не допоміг навіть такий відчайдушний крок.

– Ви ж знаєте не гірше за мене – нам потрібно знищити цю людину! В іншому випадку наслідки передбачити неможливо!

– На жаль, існують ситуації, за яких ми безсилі вплинути на хід подій, – холодно зауважив Геліодор.

– І це ви кажете мені після того як на підготовку операції було втрачено три місяці суб'єктивного часу?

– Саме так, – Геліодор усім своїм виглядом намагався довести, що Консул не є для нього беззаперечним авторитетом. – І, маю надію, ви згадаєте – ця операція не перша з подібних.

Марк Светоній спробував взяти себе до рук.

– Ви маєте рацію. Що ж... Які будуть пропозиції?

– Боюсь, це ще не все.

– Прошу?

– На мою думку, слід очікувати контрнаступу.

Марк Светоній скочив зі свого місця і забігав по кабінету.

– Але це неймовірно! Ви приходите до мене, спокійно повідомляєте, що ретельно спланована акція по знищенню КВТП провалилася, а ви досі не знаєте, хто такий цей триклятий Острівецький. Але вам і цього замало!

– Це не моя провина, друже Консул!

– Це провина ваших людей, а отже, й ваша! – категорично заперечив Марк Светоній.

Геліодор мовчки проковтнув докір. Марк Светоній повернувся за стіл. Було помітно, що ситуація його непокоїла, але, будучи людиною прагматичною, Консул швидко опанував себе.

– Наскільки велика ступінь загрози?

– Невідомо. На мою думку, вони спробують розшукати просторово-часові координати локації Легіону. Якщо це їм вдасться, про наслідки здогадатись неважко.

– І наскільки вони близькі до своєї цілі?

– Надто близькі. В них у полоні двоє моїх офіцерів.

– Чорт забирай! – не стримався Марк Светоній. – Офіцери Преторіанської Гвардії в полоні у КВТП! Що може бути гіршим?! Адже у них повний доступ до інформації з різноманітними грифами!

– Мені прикро, але все виглядає саме так.

Марк Светоній зручніше вмовстився у кріслі й забарабанив пальцями по прозорій кришці столу.

– Хто ці люди?

– Подружжя Міщенків. Володимир і Галина. З нами три суб'єктивних роки. Працювали під прикриттям у КВТП. Причини провалу мені невідомі, але є підстави сподіватись, що вони витримають тиск варварів і не луснуть. Хіба один нюанс...

– Який саме?

– На них можуть натиснути особливо дошкульно. Під час вербування ми припустилися помилки.

– Я не хочу чути про помилки, Геліодоре! За останній час ви їх накоїли надто багато!

– Так склалося, і це теж не моя провина, ви знаєте. Я перебуваю на посаді Префекта Преторія лише один суб'єктивний рік.

Марк Светоній нетерпляче помахав рукою.

– Добре, добре, досить порожньої балаканини. Розповідайте, у чому суть проблеми?

– У Міщенків в континуумі залишився син. Він громадянин. Є підстави вважати, що тиск на них буде вчинено саме через нього.

– Чорт забирай! – вдруге вилаявся Консул. – Така робота нікуди не годиться! Як можна проводити вербовку, залишаючи у континуумі найближчих родичів людини? Чому я про це не знав?

Геліодор спокійно знизав плечима. Марк Светоній кілька секунд про щось роздумував, заплющивши очі, після чого піднявся з крісла, обійшов стіл і поглянув на Префекта Преторія впритул.

– Ви ще тут? Діставайте його звідти, Геліодоре!

Геліодор мовчки встав, віддав честь, притиснувши кулак до металу кіраси, крутнувся на підборах і зник за дверима.

Розділ 1

07.30 03 жовтня 2017 р. Україна. м. Дніпро

Погода оптимізму не додавала – від початку ранкових сутінок йшов дрібний холодний дощ. Автомобілі, які діловито сновигали за вікном, мали неохайний вигляд. Підкидали похмурості картині осіннього ранку й каштани – вони захворіли ще під час літньої спеки і тепер стояли майже голі. Мокрі, безлисті і чорні.

Дмитро зітхнув і поглянув на годинник. Стрілки вказували на сьому тридцять. За годину він має бути в інституті. Сьогодні першою парою історія, а це, поєднуючись з непривітною картиною за вікном, примушувало гарячково відшукувати причину не виходити з дому. Втім, перегорнувши кілька з найбільш популярних «відмазок», Дмитро зрозумів, що жодна з них не підходить. На ГРВІ він «хворів» позаминулого тижня, а минулого понеділка прогуляв першу пару взагалі без вагомих на те причин. Тож тепер, ризикнувши ігнорувати відвідини предмету з назвою «Історія», цілком вірогідно міг наразитись на двійку у семестрі. А це вже проблема.

Дмитро не любив історію. Так було не завжди, раніше вивчання її навіть приносило задоволення. У сьомому класі він попросив батька принести з кафедри репродукцію картини Шарля Ленепве «Жанна д'Арк під час облоги Орлеана». Дмитро міг годинами роздивлятися репродукцію, уявляючи, якою насправді була героїня середньовічної Франції. І не лише Орлеанська діва цікавила його, являючись крізь глибину століть, були й інші улюблені персонажі. В розкішних античних вбраннях або закуті у залізо лицарських обладунків, позбавлені страху могутні воїни і мрійники-вчені, винаходи яких колись круто змінили хід історії. А як цікаво було слухати розповіді шкільного вчителя про часи, що давно минули! Слухати і уявляти себе то командиром римського легіону, який, сидючи у сідлі баского скакуна, спостерігає за залізними лавами солдатів, то галантним кавалером, центром уваги дівчат у пишних шовкових сукнях.

Але дитячі фантазії залишилися у минулому. І справа зовсім не у тому, що змінився він сам. І не у тому, що інститутський викладач історії був зовсім не тією людиною, яка могла зацікавити студентів вивченням предмету. Хоча Буцефал (як потай кликали професора студенти) мав справжній талант налаштовувати проти себе людей і Дмитро від перших днів навчання конфліктував з ним, не вважаючи себе першопричиною розбрату. Однак була у нелюбові Дмитра до історичної науки ще одна вагома причина. Але без потреби він не любив згадувати про неї.

З кухні, відволікаючи Дмитра від невеселих думок, бадьоро засвистів чайник. Хлопчина зітхнув і почимчикував пити каву з бутербродами. На ходу з насолодою вимкнув телевізор, на екрані якого шикарна блондинка оповідала голлівудського вигляду чоловіку про переваги нового засобу від геморою з назвою «Проктозан».

Телефон задзвонив у ту мить, коли Дмитро, обпікаючи горлянку гарячою кавою, був схильним до діалогу найменше. Телефонувала, звичайно, тітка Віра.

– Ти ще вдома! – повним трагічності голосом мовила вона.

– Я вже збираюсь у інститут.

– Ти знову запізнишся.

Дмитро зітхнув.

– У мене ще є час.

– Молодий чоловіче, не сперечайся зі мною. Ти знову запізнишся, а зрештою тебе просто відчислять. Ти цього бажаєш?

– Тітко Віро, ви надто згущуєте фарби. Загроза відчислення доки що не є невідвратною.

– Ти завжди намагаєшся все перевести на жарт. Але мені не до жартів. Твої батьки, земля їм пером, мріяли бачити тебе освіченою людиною. Невже ти хочеш їх підвести?

– Ні. Саме тому я кладу слухавку і виходжу з квартири.

– Дмитре... – Дмитро, не дослухавши останньої фрази, зміст якої йому був відомим наперед, поклав слухавку. Він змахнув зі столу хлібні крихти, помив чашку і, поставивши її на полицю, пішов одягатись.

На зупинці маршрутного таксі, як завжди, було не проштовхнутись – ранкова година пік: усі їхали зі спального мікрорайону Березинка, де мешкав і Дмитро, у центр. Щоб зайняти місця у навчальних аудиторіях, офісах, за прилавками крамниць, або верстатами заводів. І

хоч Дмитро здогадувався, що саме таку картину спостерігатиме на зупинці, в душі все ж вилаявся. Так, як лаявся вчора, і як, напевне, лаятиметься завтра. Хоча завтра настрої буде не таким кепським – п'ятниця і розуміння факту, що цілих два дні він матиме можливість забути про заповнену натовпом зупинку і обридлий кабінет з портретами великих істориків минулого.

Перше маршрутне таксі, як того і слід було очікувати, не зупинилось. Лискучий жовтий автобус поважно продефілював повз зупинку, демонструючи Дмитру абсолютну ним незацікавленість. Подібним чином вчинив і другий, запам'яталась лише розпластана по бічному склу чиясь спина – вона була схожа на метелика, котрого готують для колекції. Доля змилювалась лише хвилин через десять – третя маршрутка все ж зупинилась і Дмитро у супроводі кількох товаришів по нещастю розпочав її стрімкий штурм.

Коли, спітнілий і добряче пом'ятий, Дмитро заходив до аудиторії, стрілки годинника докірливо показували, що він спізнюється на десять хвилин. Це одразу ж помітив викладач – той самий товстун на ім'я Петро Олексійович, у студентському середовищі відомий під назвиськом Буцефал.

– А ось і наш довгоочікуваний Міщенко! – з посмішкою, яка не віщувала Дмитру нічого доброго, викладач повернувся спиною до недбало витертої дошки і поклав руки на поручні крісла. – Втім, як завжди. Яку версію своїх неймовірних пригод ви нам оповідатимете цього разу?

Дмитро відчув роздратування. Він ніколи не був схильним до віртуозної брехні, тож неймовірних історій, як це полюбляли робити деякі інші студенти, пояснюючи запізнення, не складав. Та це жодним чином не цікавило Петра Олексійовича. Дмитру навіть здавалось, що усі напучування, що їх доводилось вислуховувати від історика, були лише спробами того похизуватись власним красномовством.

– Вибачте, Петро Олексійович, але транспорт... – Дмитро знав, що виглядає жалюгідно, але погоджувався на таку жертву. – Півгодини простояв на зупинці.

– Дмитро, ви не оригінальні.

– Але чесний.

– Можливо. А вас не лякає той факт, що чесність не завжди допомагає уникнути покарання за здійснені вчинки?

З райка почувлись лінійні смішки – колеги раділи короточасній інтермедії, котра відстрочувала нинішнє покарання у вигляді опиту на тему «Гетьман Богдан Хмельницький та його політика після укладення Зборівської угоди 1649 року».

– Зауважу, Дмитре, проблеми з транспортом легко вирішуються більш завчасним виходом з дому, – продовжив Петро Олексійович з самовдоволенням виглядом. – Ви не цінуєте часу. А він такого відношення не терпить!

– Мені це відомо.

– Маю надію. Що ж, сідайте на своє місце, молодий чоловіче. Я залишаю за собою право детально побесідувати з вами на тему домашнього завдання.

Дмитро зрозумів, що поганий настрій вранці був лише передчуттям біди, яка зараз набувала реальних обрисів – його знання політики гетьмана Хмельницького не витримувало жодної критики. Як до Зборівської угоди 1649 року, так і після неї. Втім, до часу аудієнцію у викладача було закінчено, і Дмитро, повісивши мокру парасольку на вішалку, почимчикував за свій стіл. Сів поряд з Максом – приятелем, поряд з яким сидів від початку навчання в інституті.

– Ну ти даєш! – зашепотів Макс. – Хіба не знаєш, що Буцефал зранку не в гуморі?

Дмитро не відповів. Звичайно, він це знає.

– Тюттій, – змахнув рукою Макс.

– А тобі лише позубоскалити, – буркнув Дмитро і виклав на стіл кілька зошитів.

Макс, з виглядом ображеної чесноти, приклав руки до грудей.

– Я – само милосердя. Не переймайся. Зараз Олечка Павлишина ще більше отримає.

Немов у відповідь на його слова, двері відчинились і до кабінету забігла Олечка. Рожевощока і перелякана.

– Петро Олексійович, я...

– Що, Олю?! Що знову?! – голосом мученика обізвався зі свого кутка викладач.

– Вибачте, я запізнилась!

– Я помітив це, Олечко. А ще я помітив, що ви запізнюєтесь з істинно німецькою пунктуальністю! Просто геніально запізнюєтесь – на чверть години кожного дня. Меншого ви просто не можете собі дозволити! Я, здається, скоро почну вдаватись до заходів!

– Але, Петро Олексійович...

– Ніяких «але», Олю. Ідіть на своє місце. Від завтрашнього дня запізнення більш як на три хвилини буду карати з середньовічною жорстокістю. Тебе, Міщенко, це теж стосується!

Оля, ще більш рожевощока, аніж хвилину тому, пішла до свого столу, намагаючись не помічати сяючих посмішок однокласників. Хоча могла б звикнути. Вистава, яка мала місце щойно, проходила без перерв і значних змін сценарію протягом багатьох місяців.

Дмитро зітхнув і зручніше примостився, намагаючись стати непомітним для Буцефала. І потерпів цілковите фіаско.

– Пане Міщенко, не бажаєте розповісти нам тему домашнього завдання?

Дмитро мужньо витримав Максове поплескування по плечу, після чого поплентався до дошки.

– Отже, що ви можете повідомити нам про внутрішню політику великого гетьмана після підписання трактату у Зборові? – Буцефал не говорив, він смакував слова.

Суд, вирок і страта не зайняли більше трьох хвилин. Буцефал з задоволенням вліпив Дмитру двійку і, дивлячись поверх своїх окулярів, сказав:

– Просто феноменальна недбалість. Ви, молодий чоловіче, вперто ігноруєте мене і мій предмет. І не який-небудь предмет, а історію! Те минуле, без якого немає майбутнього. Адже ще древні казали... – Буцефал посипав латиною, і Дмитро відверто занудгував.

– А для вас, я бачу, мої слова лише пустий звук? – лиховісно притишив голос Петро Олексійович. – Під час заліку я знайду можливість продемонструвати, що ви чините не зовсім пристойно.

Дмитро відчув, що з нього досить.

– Послухайте, Петре Олексійовичу, а ви не перебільшуєте значення вашого предмету у моєму наступному житті?

– Що? – глипнув очима Буцефал, замовкнувши на півслові.

– Я маю на увазі той факт, що на дворі ХХІ сторіччя. А гетьман Хмельницький і його політика – це лише порох на архівних полицях. Я розумію, що історію потрібно знати, але ставитись до неї як до фетишу не надто розумно.

– До фетишу?! – вражено прошепотів Буцефал.

– Саме це я мав на увазі. Тож чи не краще мені, як людині, котра готується стати

інженером-програмістом, звернути свою увагу на більш актуальні речі?

Буцефал від несподіванки навіть зняв окуляри.

– Але... Як ви смієте?! – промимрив він.

Дмитро змахнув рукою і пішов на своє місце.

– Я й не сподівався на ваше розуміння.

– Ох і пожалкуєте ви про свої слова і недбале ставлення до історичної науки, молодий чоловіче! – зарипів за спиною голос Буцефала.

Якби ж Дмитро міг знати, що чує цієї миті справжнє пророцтво!

Розділ 2

14.30 03 жовтня 2017 р. Україна. м. Дніпро

Все розпочалось за годину до закінчення пар. Саме у той момент, коли Дмитро сидів за монітором у комп'ютерному класі й заглибився у цифрові джунглі мови для програмування під назвою C#. Поряд, щось мугикаючи собі під ніс, трудився за монітором свого комп'ютера Макс.

Тоді й прийшло повідомлення. На Фейсбук.

Дмитро клацнув «мишкою» на ярлику нового повідомлення, виводячи його на екран.

«Привіт. Нам потрібно зустрітись».

Дмитро поглянув на сторінку дописувача – фото відсутнє, ім'я Іван Іваненко ні про що не говорить. Якась маячня. Невже хтось з однокашників вирішив зайнятись дурними жартами? Ну, так легко його не візьмеш.

«Я вже зустрічаюсь з чарівною дівчиною. І не надто полюблю таємничих незнайомців».

Дмитро натиснув клавішу «Enter» для відправки повідомлення і почав потай спостерігати за присутніми у кабінеті. Хто ж почне клацати клавіатурою? Клацали двоє – Андрій Петренко і Макс. Кандидатуру Петренка Дмитро відкинув одразу – цей худий, немов

велосипед, «ботан» про почуття гумору знав не більше, ніж вчені про поверхню Марса. Макс, точно він! Зареєструвався під новим «ніком» і блазнює. Користується тим, що з одного робочого місця важко побачити те, що робиться на моніторі іншого. Дмитро відкрив вікно повідомлень до Макса і заклацав клавішами:

«Нудьгуєш?»

«З чого ти взяв?»

«Сам знаєш».

Макс знизав плечима і запитливо поглянув на Дмитра. Хотів про щось запитати, але цієї миті на його столі запищав телефон. Макс похапцем вимкнув слухавку і схилився до Дмитра.

– Дмитріус, виручай!

Дмитро одяг на обличчя крижану посмішку.

– А що сталося?

– Не виступай, Дмитре, допоможи. Нічого не можу зрозуміти, – судячи з вигляду Макса, він зараз був далеко не в тому гуморі, щоб писати на Фейсбук всіляку маячню.

Дмитро швидко набрав у вікні для розмов з Максом потрібні формули і відіслав. Макс поглянув на нього вдячними очима і заклацав клавіатурою.

Невідомий дописувач озвався вдруге:

«Це не Макс».

У Дмитра виникло відчуття, що за ним спостерігає хтось невидимий.

«А хто?»

«Ми незнайомі. Але потрібно дещо обговорити. Питання вкрай важливе».

«Звучить надто складно».

«Раджу не зволікати. Це у твоїх інтересах».

Дмитрові набридла ця гра у шпигунів на самому початку. Він закрив діалогове вікно і заблокував сторінку Івана Іваненка. Близько чверті години осягав премудрості C#, після

чого зберіг файл лабораторної роботи і скинув його на електронну адресу викладача – здорованя з високими записинами і розумними очима – Андрія Сергійовича. От це викладач, не те що зануда Буцефал! Під його керівництвом навіть лабораторні з програмування можуть здаватись цікавими.

Андрій Сергійович визирнув з-за монітора, що стояв на столі викладача.

– Ти вже закінчив, Дмитре?

– Так, Андрію Сергійовичу.

– У такому разі не буду тебе затримувати.

Відчуваючи, що зіпсований на початку дня настрій значно поліпшився, Дмитро закинув на плече ремінь свого наплічника і пішов до дверей, не забувши глузливо підморгнути Максу.

Телефон задзвонив, коли він збігав сходами у промоклий осінній день, до метушні на тротуарах і співу клаксонів у заторах. Дмитро дістав з кишені слухавку. Абонента не було у списку телефонної книги.

– Слухаю, – буркнув Дмитро.

– Послухай, Дмитре, нам справді потрібно зустрітись, – мовив до нього невідомий чоловічий голос.

– Хто ти?

– Я тобі щойно писав.

– Я зрозумів. Але це нічого не пояснює.

– Я знаю, як це виглядає. Але повір – я бажаю тобі добра.

– Яка рідкість у наш час. Послухай, давай почнемо з початку: хто ти такий?

– Це не телефонна розмова. Нам потрібно зустрітись. Вважай – тобі загрожує небезпека. Смертельна небезпека.

– Хто б мав сумнів. Нехай тобі щастить, Робін Гуде! – Дмитро відімкнувся і вирішив більше не здійсмати слухавку у разі, коли телефонуватимуть незнайомі номери.

На зупинці Дмитро замислився. Їхати додому було зарано, та й не хотілось. Програму він майже дописав, залишилось роботи усього на кілька днів. Максимум через тиждень він

зможе, нарешті, передати її замовнику і отримати гроші. Перспектива провести вечір перед телевізором також не гріла. Залишалась можливість провештатись кілька годин містом, залишаючись на самоті серед багатолюдних натовпів. Дмитро звик до самоти. Відтоді, як три роки тому його життя круто змінилось, раніше, аніж потрібно викидаючи Дмитра у дорослий світ, він навіть віддавав перевагу самотності.

Батьки Дмитра летіли у закордонне відрядження, коли літак, у якому вони перебували раптово зник з радарів наземних служб... Все відбувалось наче у страшному сні для Дмитра, якому щойно виповнилось шістнадцять. Тривожне очікування чергового випуску новин, репортажі, що їх передавали з укритого уламками поля журналісти усіх каналів новин. Нарешті похорон і розмова з тіткою Вірою, яка відтепер стала офіційним опікуном Дмитра. Тоді він відмовився переїздити до неї і довів, що зможе жити у батьківському домі сам. І, потрібно віддати належне тітці, вона змогла зрозуміти його, тож залишила можливість після втрати родини зберегти хоча б рідні стіни. Хоча й, з властивою лише їй прискіпливістю, намагалась проконтролювати кожен крок племінника і навіть завела знайомство з деякими його інститутськими викладачами. Крім того, вона неодноразово нарікала Дмитру за недостатню пошану пам'яті загиблих батьків. Відвідання могили батька і матері усього раз на рік під час провідної неділі, стверджувала тітка Віра, не є достатнім вшануванням для люблячого сина. Звісно, Дмитро погоджувався з нею, але нічого поробити з собою не міг. Його просто не тягнуло на кладовище за містом. Головним чином тому, що завдяки якомусь неясному шостому відчуттю він знав – вони не померли. Дмитро не вдавався у подробиці, просто знав, і все. А з огляду на неймовірність власних переконань не поспішав ділитись ними зі сторонніми. Нинішні загадкові повідомлення і дзвінок сколихнули в душі у Дмитра ті давні переживання, а разом з ними й підозру, що буденний сірий світ, де йому доводиться жити, є лише декорацією, якою від нього намагаються щось прикрити.

Роздумуючи про це, Дмитро вирішив зайти у кав'ярню і випити чашку кави. До такого рішення спонукав дрібний холодний дощ, який почав засівати вулиці міста – вочевидь у небесній канцелярії вважали, що вогкий вересень вивергнув на них надто мало вологи.

Замовивши каву, Дмитро почав розмірковувати про дзвінок незнайомця. Можливо, слід було поспілкуватись і з'ясувати, що йому потрібно? Втім, це зробити не пізно – номер телефону незнайомця зафіксовано у пам'яті мобільного. Але він не хотів продовжувати перерваної розмови, навіть боявся її продовження. Чому? Цього Дмитро не знав. Мабуть, все те ж шосте відчуття, що було у Дмитра значно більш розвинуте, аніж у його однолітків. Йому, наприклад, не складало жодних труднощів відгадати результати футбольного матчу, який щойно розпочався, а це, у свою чергу, викликало щире захоплення знайомих. Або той випадок з Олечкою Павлишиною, коли він відважився запросити її на побачення. Чомусь Дмитро від початку знав, що вона не прийде, а буде, розташувавшись з подругою на терасі літньої кав'ярні неподалік, сміятись з його безглузлого вигляду. Ще б пак, як у анекдоті – під годинником, з букетом квітів і розгубленими очима. Проте її очі виглядали не менш розгубленими, коли Дмитро раптово з'явився у неї за спиною, пожбурих на стіл букет і

покрокував геть.

Від думок відірвав телефонний дзвінок. Невже знову незнайомиць? Напевне все ж варто вислухати. Ніколи не пізно піти, якщо розмова виявиться розіграшем, або ще чимось непотрібним. Дмитро поставив на стіл чашечку з кавою і дістав слухавку мобільного. Телефонувала тітка Віра.

– Ну, що я тобі казала? – зловісним голосом розпочала вона читку моралі.

– Про те, що я можу спізнитись.

– От! Ти ніколи мене не слухаєш. А я, між тим, завжди бажала тобі лише добра. Тож заявляю тобі, Дмитре, цілком офіційно – ти безвідповідальний, недисциплінований і невдячний юнак!

– Так, тітко Віро, ви маєте рацію.

– І все? Я просто маю рацію і все?!

– Так.

– Як тоді пояснити двійку з історії, отриману тобою не далі як сьогодні вранці?

Їй про все відомо. І про запізнення, і про двійку. Втім, цей факт до шостого відчуття не мав жодного відношення – тітка Віра просто була знайома з Буцефалом і той про все їй наскаржився. Скоріш за все і про фетиш.

– Мало того, ти ще мав нахабність привселюдно назвати викладача фетишистом! Ну що мені з тобою робити, Дмитре?

– Я не називав Буцефала фетишистом, – Дмитрові стало весело.

– Кого?!

– Петра Олексійовича.

Тітка Віра на тому кінці театрально зітхнула.

– Це переходить усілякі рамки, юначе! Запам'ятай, подібна поведінка ні до чого доброго тебе не виведе. Тебе відчислять, ти потрапиш до війська. Будеш будувати дороги.

– А чому саме дороги? – здивувався Дмитро.

- Чи що там ще будують будівельні війська?
- Таких військ не існує, тітонько.
- Яка різниця! Ти хочеш до війська?
- Я ще не вирішив. Зрештою, на сході війна, тож, цілком можливо, я там буду корисним.

У відповідь на останню фразу тітка Віра видала таку ґрунтовну лекцію про безвідповідальність і кару, яка за нею обов'язково настає, що Дмитро змушений був покласти слухавку на стіл і взяти до рук чашку. Близько двох хвилин насолоджувався напоєм, роздивляючись у вікно натовп пішоходів, що тік повз вітрину кав'ярні. Закінчивши, сказав у телефон:

- Я зрозумів вас, тітко Віро. І обіцяю виправитись найближчими днями.
- Нарешті. Нарешті я достукалась до твоєї свідомості! Повір, я турбуюсь про тебе.
- Мені про це відомо. Дякую, тітко Віро, я намагатимусь виправити двійку.

Голос тітки пом'якшав:

- Ти ж розумний юнак, Дмитре. Отже, намагайся чинити так, щоб твої батьки, якби вони були живі, могли б пишатися тобою. І ця твоя фраза про бажання потрапити на війну... Вона мене лякає. Ти ж не зробиш цього?
- Чим я кращий за хлопців, які боронять батьківщину там, тітко Віро? – відповів Дмитро запитанням на запитання.
- Але ти не можеш...
- Можу. Але доки не переймайтесь, – додав він, почувши у слухавці схлипування, – у найближчих планах маю закінчення інституту. Буцефал не заслуговує на таку приемність як мое відчислення.

Розділ 3

23.00 03 жовтня 2017 р. Україна. м. Дніпро

У квартирі все виглядало так, як і десять з лишком годин тому. Дмитро швидко приготував собі вечерю, проковтнув її, запиваючи гарячим чаєм, постояв кілька хвилин під душем і вирішив вклатись спати. Похмуре небо за вікном набуло смолистих тонів і це свідчило про той факт, що черговий бездарний день залишився позаду. А завтра знову настане очікування чогось такого, що поставить хрест на цьому нецікавому існуванні. Чомусь Дмитро мало не з дитинства звик вважати, що так і має статись. І, якщо раніше це можна було списати на дитячі фантазії, з кожним роком така впевненість додавала Дмитрові дивацтва у очах оточуючих. От і Макс. Після того, як Дмитро поділився з ним своїми підозрами про декорації, що їх оточують, розсміявся: «Усе життя – лиш гра, а люди в ній актори!»

Дмитро сів у крісло і вчергове замислився про нещодавню подію. Можливо, варто зателефонувати тому невідомому, який твердив, що їм необхідно зустрітись. Зрештою, якщо він може заздалегідь знати результати футбольного матчу, чи не спробувати здогадатись, що криється за таємничими повідомленнями?

Дмитро заплющив очі і спробував викинути з голови геть усі думки – іноді допомагало і він міг побачити відгомін подій, які відбудуться у найближчому майбутньому. Він сидів близько двох хвилин, доки зрозумів, що цього разу нічого не вийде – його чудернацький дар ніяк не хотів себе виявляти.

Телефон задзвонив саме у ту мить, примушуючи Дмитра здригнутись. Ще до того, як взяти до рук слухавку, він знав – телефонував загадковий незнайомиць.

– Не вимикайся, Дмитре, все дуже й дуже серйозно! – видихнув йому у вухо таємничий голос.

– Добре, я слухаю.

– Не потрібно слухати, потрібно вшиватись.

– Чому?

– Не запитуй, просто виконуй те, що я сказав. Вони, здається, перехитрили мене. Йдеться про твоє життя.

І саме тоді прокинулось шосте відчуття. «Все, що він говорить, – правда!» – не промовляло, воляло воно.

– Скільки маю часу? – відчуваючи у скронях молоточки пульсу, вичавив із себе Дмитро.

– Дві хвилини. Можливо, три. Поспішай.

Дмитро підхопився, вибіг у вітальню, схопив з вішалки куртку і рюкзак, після чого завмер, прислухаючись до того, що діялось у під'їзді. Тиша.

– Що я маю робити? – запитав він.

– Не вимикайся, будь на зв'язку. Зараз тікай подалі від свого будинку. І намагайся не залишатися довго на одному місці. Зустрінемося з тобою у центрі.

– Де саме?

– Бістро «Троянда», тобі відомо, де це?

Дмитро пригадав бістро з великими прозорими вітринами і грандіозною червоною трояндою на вивісці.

– Так.

– За годину. Поспішай.

У цю мить телефон зрадливо запищав, вимагаючи зарядки. Дмитро в серцях вилаявся. Ну чому це завжди трапляється у найбільш несприятливий момент? Він встромив руки у рукави куртки і обережно відчинив двері. Знизу було чути кроки двох чи трьох людей.

– У мене батарея, – пошепки сказав у слухавку, – нас зараз роз'єднують. І я чую знизу кроки, сюди хтось іде.

Голос на тому кінці, здавалось, напружився ще більше:

– Вихід через горище є?!

– Здається так...

– Мерщій, не барись, Дмитре!

Телефон наостанок писнув і затих. Все. На сторонню допомогу розраховувати не доводилось, і, крім того, він знав тепер напевне – небезпека дійсно існувала. Смертельна небезпека.

Опинившись на майданчику, Дмитро обережно зазирнув униз. Приблизно на рівні третього поверху хтось підіймався. Більш детально роздивитися Дмитро не міг. До того, як вони опиняться на п'ятому поверсі, він мав не більше тридцяти секунд. Намагаючись не створювати зайвого шуму, побіг сходами нагору.

Ось і шостий поверх. Ще один проліт і дверцята, що ведуть на горище. За ними темрява і сморід. Дмитро, намагаючись не налетіти у мороку на цегляні паралелепіпеди вентиляційних шахт, повільно поповз до протилежної стіни, де мали знаходитись дверцята до сходів сусіднього під'їзду. За спиною почув приглушені слова:

— Він на горищі, ходімо!

Так, ті хто був позаду, шукали саме його. Впевнившись у цьому, Дмитро навіть не здивувався.

Минуло не більше десяти секунд, як дверцята позаду відчинились, кидаючи на засипану керамзитом і голубиним послідом підлогу горища непевний промінь електричного світла. Дмитро у цей час уже знаходився біля протилежного виходу.

— Стій! — почувся позаду загрозливий голос.

Дмитро наліг плечем на дверцята і... зрозумів, що їх забито цвяхами. Чорт забирай, чому ж йому так не щастить? Намагаючись вкласти в удар якомога більше сил, Дмитро зацідив ногою у двері. Вони тріснули і ледь-ледь подалися. Позаду почувся зойк і клацання, яке нагадувало... Так, помилки не було — клацнули два пістолетні затвори! Дмитро міг запрягтись: у його переслідувачів є пістолети.

«Клац!», «клац!» — стріляли, використовуючи глушник. І кулі лягли зовсім близько — Дмитрові сипонуло в очі шматками битої цегли. Та що ж діється?! Ці люди стріляють без попередження, а він навіть не здогадується, чим міг заслужити подібне ставлення.

Очевидно, адреналін, який у великій кількості потрапив у кров, потроїв його сили — після другого удару дверцята не лише розчинились, а навіть злетіли з петель. Дмитро вискочив на майданчик і чимдуж кинувся сходами униз. За спиною почув ще кілька приглушених пострілів і дзвін розбитого скла. Вочевидь одна з куль потрапила у вікно.

Вогку темряву, що зустріла його біля під'їзду, Дмитро вітав, як старого приятеля. Він притьмом кинувся у кущі і за мить вже біг, задихаючись, алеюкою за будинком. Давались взнаки довгі години сидіння за комп'ютером і зневага до занять спортом — йому не вистачало повітря. Додавало оптимізму лише те, що кроків позаду не чути. Скоріш за все, невідомі переслідувачі обрали невірний напрямок руху і втратили кілька секунд. Але скільки часу він виграв, Дмитро не знав, сподівався лише, що встигне домчати до стоянки таксі за пустирем, біля зупинки трамвая.

Роздивитися переслідувачів Дмитро зміг, лише коли, задихаючись, впав на задне сидіння легковика з шашечками таксі. Ними виявились двоє чоловіків у чорних шкіряних куртках і чорних в'язаних шапочках. Повними жаху очима Дмитро поглядав на них і ловив себе на думці, що він є лише стороннім спостерігачем, який дивиться гостросюжетний бойовик у

стилі «бандитських дев'яностих».

– Вам куди? – повернувся до Дмитра водій.

Не в змозі перевести дихання, Дмитро лише активно замахав руками, вказуючи, що йому не так цікавий напрямок руху, як терміни його початку. На щастя, водій швидко зрозумів, чого від нього потребують, тож не більш як за секунду зірвався з місця, посилаючи машину у негустий потік транспорту на освітленому жовтавим світлом ліхтарів проспекті. Дмитро повернувся назад і побачив, що його переслідувачі, пробігши ще кілька десятків метрів, зупинились. Окрім машини, у якій їхав зараз Дмитро, на стоянці не було жодної. Один з невідомих звів руку з пістолетом навздогін легковику, але інший його зупинив. Дмитро повернувся і відкинувся на спинку сидіння. Відчуваючи, як на нього важкими хвилями накопчується страх, вирішив покататись містом, доки не прийде до тямки. Все, що відбулось кілька хвилин тому, було настільки несхожим на звичайне життя, що здалось Дмитрові просто страшним сном.

У невеличкому приміщенні бістро було зовсім пусто. За стійкою схожий на лінивого кота бармен протирав склянки. Він без цікавості поглянув на Дмитра і продовжив займатися своєю справою.

– Не надто людно у вас, – сказав до нього Дмитро.

– Пізно, – бармен, судячи з усього, не був надто багатослівною людиною.

– Вдень більше?

– Так.

– Зроби мені, друже, чашку кави. І скажи, – він продемонстрував свій телефон, – зарядити акумулятор можна?

Бармен поглянув на телефон і похитав головою.

– Немає необхідного зарядного пристрою. А каву зроблю. Присядьте за столик.

Дмитро підозріло поглянув на вхід до кав'ярні і зайняв найдаальший від нього столик, який стояв у затінку пальми, що росла тут у діжі. Подумки все ще прокручував втечу, під час якої мало не розпрощався з життям. Нервові напруження, у якому він знаходився протягом останньої години, дещо ослабло, але примусити себе бути повністю спокійним Дмитро не міг. Помовчавши кілька хвилин, вдруге звернувся до бармена:

– Послухай, друже, мені потрібно зателефонувати. Дай мені телефон. Я вставляю свою карту... – він замовк на півслові. Бармен, який щойно знаходився за стійкою бару, зник

невідомо куди.

– Агов, добродію! – гукнув Дмитро.

– Телефон тепер зайвий, ти не зможеш ним скористатись, – почув він голос, що лунав просто з повітря.

Голос пролунав так несподівано, що Дмитро підхопився зі стільця і наштовхнувся на пальму, мало її не перекинувши. Нарешті побачив перед собою чоловіка років двадцяти п'яти, зодягненого точнісінько так, як недавні переслідувачі. Дмитро міг заприсягтися, що у двері ніхто не заходив, але факт присутності незнайомця від цього не робився менш вагомим – він сидів на стільці навпроти і вперто не бажав стати видінням.

– Ти нікому не зможеш зателефонувати. Задіяно червоний код.

– Що?!

– Те, що чув. Отже заховай телефон і приготуйся мене вислухати. У нас мало часу.

– Це ти до мене телефонував?

– Телефонував мій напарник. Він не зміг прибути на зустріч – його вбили. Але для тебе це зараз не головне, решту операції доведу до кінця я.

– Якої ще операції? Хто ці люди, вони з ДНР?

– Ні, це терористи значно більшого масштабу. Тебе наказано евакуювати.

Дмитро рішуче похитав головою і підняв руки, ніби намагаючись захиститись від навколишнього безладу.

– Яка евакуація? Ти мушиш пояснити, що відбувається. Я... чорт забирай, у мене стріляли!

Чоловік без зайвих слів витяг з внутрішньої кишені куртки великий чорний пістолет і подав його Дмитру.

– Мені відомо. На жаль, цього разу вони виявились досить спритними. Тримай.

Дмитро очманіло поглянув на пістолет, який з важким стуком ліг перед ним на стіл. ТТ зразка 1933 року. Застаріла, але досить потужна машина. Йому кілька разів доводилось стріляти з такого під час занять у тирі.

– Але...

– Не вмієш користуватись?

– Розберусь, але... що відбувається? Я втягнутий у розбірки спецслужб? Вони з Донбасу? З Росії? Хто ти такий?

Незнайомець посміхнувся сумною посмішкою.

– Розбірки спецслужб? Що ж, можна і так сказати. Хоча до подій на Донбасі вони не мають жодного відношення. Ми це звикли іменувати СЗМ. Спроба зміни майбутнього. А якщо простіше – тебе намагаються викрасти. Живим або мертвим. І у мене зовсім мало часу для того, щоб цьому запобігти. Тож давай домовимось так: я розповідаю, а ти слухаєш і не перебиваєш. Гаразд?

Дмитро у відповідь лише знизав плечима. Схоже, він зовсім не в тому становищі, щоб сперечатись. Незнайомець продовжив:

– Я – легіонер. А ти заховай пістолет. І прочитай ось це.

Дмитро стримив пістолет за пояс, взяв до рук простягнутий аркуш і пробіг очима те, що на ньому було написано. Очевидно, якась адреса:

«Вул. Квіткова, 15, кв. 34. У великій кімнаті за картиною».

Ледве встиг дочитати, як незнайомець-легіонер вихопив у нього з рук аркуш і, підпаливши, укинув до попільнички.

– Запам'ятай це. Гарно запам'ятай.

– Так, я запам'ятав.

– Це запасний план евакуації. Згідно з основним, нас евакуюють за кілька суб'єктивних хвилин. Але якщо трапиться збій, там ти знайдеш комунікатор.

– Знайду що? – не втримався Дмитро від запитання.

– Пристрій для переміщення у континуумі.

– Тепер зрозуміло! – Дмитро вискалився, демонструючи сарказм.

Незнайомець швидким рухом закотив рукав куртки і продемонстрував широкий сріблястий браслет.

– Це комунікатор. І все, що я кажу, – не жарт, Дмитре. Це реальність. Жорстока реальність. Ти маеш засвоїти на першому етапі – той світ, до якого ти звик, може зникнути будь-якої хвилини. Над ним висить страшна небезпека. Як і над твоім власним життям. Вітаю з прибуттям до сфери інтересів Легіону Хронос, друже. Всі пояснення потім. На цьому відтинку просторово-часового континууму введено червоний код, тож ім буде важче за нами стежити. Але це не надовго.

Дмитро зітхнув.

– Я нічого не розумію. За що мене намагаються вбити?

– Довго пояснювати. Варвари можуть з'явитись будь-якої миті. І тоді нам обом буде непереливки.

– Хто може з'явитись?

– Варвари. Ми їх так іменуємо. Якщо офіційно – КВТП. За тобою полюють їхні агенти.

Дмитро зітхнув вдруге:

– Так, а тепер тайм-аут. Ми зараз покличемо бармена і замовимо чогось випити. Мені потрібно зібратись з думками.

Незнайомець лише похитав головою.

– Боюсь, на це немає часу. Та й бармена ти не знайдеш. Я ж кажу: введено червоний код. Зараз ми просто вийдемо на вулицю і...

Не закінчивши останню фразу, співрозмовник Дмитра замовк на півслові. Він рвучко встав, відкинув стілець і дістав з-за пояса пістолет-кулемет. Тієї ж миті вітрина бістро вилетіла хвилею блискучих уламків і до приміщення заскочили двоє людей, від яких Дмитро нещодавно утік.

– Тікай! – заволав легіонер і звів руку зі зброєю у напрямку вітрини. Дмитро відчув, що волосся на його голові стає дибки. Люди у чорних шкірянках, готуючи зброю, прямували до них.

Співрозмовник Дмитра вистрілив першим. Черга з його кулемета примусила розлетітись на шматки кілька пластикових столиків, а також розбила дзеркальну підвісну стелю. З гуркотом і дзвоном її уламки посипались на підлогу. Легіонер швидко упіймав Дмитра за

комір і поволик до виходу. Останнім, що побачив Дмитро, був пістолет у руці атакуючого незнайомця. Пістолет смикався, посипаючи їх кулями.

– Біжи! – гаркнув йому у вухо легіонер, коли вони вибігли на вулицю. – Не затримуйся ні на мить!

Він відпихнув Дмитра і розрядив решту обойми в дверний отвір розбитого бістро.

– Я сказав біжи!!!

Нарешті Дмитро вийшов зі стану заціпеніння і вже за секунду біг вулицею з такою швидкістю, на яку лише був спроможний. Коли добіг до рогу найближчого будинку, зупинився, щоб перевести дух, і відшукав очима свого нещодавнього співрозмовника. Той, ставши на одне коліно, вів вогонь по людях у шкірянках, які залягли біля сходів бістро. Невдовзі один з них упав, зате інший, наблизившись до хлопця якось неймовірно швидко, змахнув блискучим продовгастим предметом, що його мав у руці, і... Дмитро не повірив власним очам! Чоловік у шкірянці відсік голову людині, з якою Дмитро розмовляв кілька секунд тому! Так, як це буває у кіно – одним точним ударом. Безголове тіло впало на асфальт, а Дмитро, відчуваючи, як його охопив звірячий жах, побіг геть.

Розділ 4

Резервна копія Континууму – «Червоний код»

Поза межами визначення координат часу

Такої гонитви йому досі переживати не доводилось. Дмитро біг пустими вулицями міста, відчуваючи скоріше серцем, аніж чуючи за допомогою вух швидкі кроки позаду. Аналізувати круговерть подій, у яку він потратив так несподівано для себе, не міг просто фізично. Потрібно було якнайскоріше відірватись від людей, які з легкістю рубають голови, а зараз переслідують його з невідомо якою ціллю.

Він пробіг кілька кварталів, пройшов через захаращений мотлохом прохідний під'їзд багатоповерхівки, минув дитячий майданчик і почав заспокоюватись – переслідувачів не було помітно. І хоча легені мало не розривались від нестачі повітря, а руки все ще тремтіли, він, намагаючись виглядати спокійно, йшов уздовж ряду багатоповерхівок і роздивлявся навсібіч. Одночасно з тим вирішував, чи варто звернутись у поліцію. Втім, з огляду на те, що жорстоке вбивство сталося у самісінькому центрі великого міста, про нього й так скоро дізнаються. Помисливши, Дмитро вирішив триматись осторонь. І

справді, що він скаже у поліції? До мене звернувся молодий чоловік, який назвав себе легіонером і дав мені пістолет, зберігання якого несе за собою кримінальну відповідальність? А ще він діяв за наказом організації, яка носить назву Легіон Хронос і веде боротьбу з КВТП, агенти якого намагались мене вбити? Справді гарна промова для потенційного клієнта психіатричної лікарні. Отже, треба йти додому і спробувати владнати думки. Стоп! Додому не можна, там будуть очікувати. Куди ж податись? Дмитро пригадав, що легіонер наказував йому довго не перебувати в одному місці, тож покрокував тротуаром, намагаючись триматись подалі від освітлених місць.

У міру того як думки втрачали хаотичність і налаштовувались на логічне мислення, Дмитро почав помічати речі, на які раніше не звертав уваги. Наприклад на той факт, що від пори, коли він розпочав втечу з бістро, йому не зустрілось жодної людини і... знову стоп! Дорогою не проїхало жодного автомобіля. Справжній парадокс для міста, котре зазвичай знемагає від шляхових заторів. Навіть з огляду на те, що зараз пізній вечір. Щоб перевірити своє божевільне припущення, Дмитро зійшов з тротуару і вийшов на одну з людних колись вулиць.

Автомобілі стояли.

Стояли просто посеред проїжджої частини, і у салоні жодної з них не було людей. Дмитро завмер посеред вулиці і почав уважно оглядати все навкруги.

Вулиця, котру бачив раніше безліч разів, майже не змінилась. Ті самі каштани вздовж дороги, крамниці з вивісками, що сяяли різнокольоровими вогнями, чавунні вежі урн для сміття і миготливі рекламні банери. Ті самі лавки і квітники. Ті самі ліхтарі, що розганяли морок своїм непевним жовтавим світлом. Неподалік набережна і широке русло Дніпра, серед якого навіть звідси видно вогні бакенів на межах фарватеру. Все, як було раніше.

Якщо не рахувати однієї цікавої деталі.

Ніде не видно жодної людини. Мільйонне місто завмерло. Немає навіть бродячих собак, які раніше були незмінним атрибутом тротуару навпроти м'ясної крамниці. Дмитро відчув, як адреналін, що уже почав знижувати свій вплив на його свідомість, з новою силою викинувся у кров, примушуючи слухати удари пульсу у скронях. Він зрушив з місця і пішов, пришвидшуючи крок, після чого побіг. Потрібно було впевнитись у правдивості припущення остаточно, і для цього ніщо не підходило краще, аніж супермаркет. Ось де люди повинні бути обов'язково! Якщо не відвідувачі, то принаймні охорона і персонал.

Скляні двері супермаркету слухняно ковзнули врізнобіч, запрошуючи його зайти у приміщення. Дмитро, оглядаючись, увійшов до величезної зали, заставленої безкінечними рядами полиць з товаром. І одразу ж зрозумів, що припущення було вірним. Він повільно крокував поміж касами і забитими різноманітним крамом прилавками, минав вітрини і охайні стопки пластикових ящиків, але ніде не бачив бодай однієї живої душі. Все ще не в

зможі досягнути, що діється, дістав з кишені мобільний телефон і увімкнув його. Батарея ще зберігала заряд, якого вистачить на дві-три хвилини роботи. Що легіонер казав про червоний код? Байдуже, хтось же повинен взяти слухавку! Набрал навмання номер. Ним виявився телефон Олечки Павлишиної. У слухавці залунали довгі гудки. На мить здалось, що ось зараз вона здійснить слухавку і скаже: «Міщенко, якщо ти вважаєш себе оригінальним – це твоя помилка. На годинник дивився?»

Слуховку Олечка не підняла. Пусте, вона й раніше не часто це робила. Можливо, Макс? Цей точно не спить.

Макс слухавку не взяв, як і Олечка. Не підняла її навіть тітка Віра. Не відгукнувся жодний з абонентів телефонної книги Дмитра. Нарешті телефон писнув і вимкнувся остаточно.

– Так, спокійно, – прошепотів він і злякався власного голосу, таким гучним той видався у порожньому супермаркеті. Лише тепер звернув увагу, що його оточує абсолютна тиша. Жодних звуків, навіть гудіння морозильників та кондиціонерів.

– Рано чи пізно все з'ясується. Отже, все, що я почув від того нещасного, – істина. Щоправда, почув надто мало. Що ж, будемо чинити так, як він радив. Перше – не залишатись на одному місці. Ну, це я зможу.

Дмитро швидко відшукав на полицях пляшку мінералки, кинув її у рюкзак, після чого пройшовся торговими рядами, крадькома оглянув вихід і хотів уже вийти на вулицю.

І саме у цю секунду почув кроки.

Йшли двоє. Від виходу і прямо до нього. Дмитро швидко роззирнувся і одним кидком опинився під прилавком відділу готової їжі. Обережно дістав з-за пояса пістолет і дослав набій у патронник. Кілька хвилин слухав кроки, що наближались.

– Він тут, – сказав хтось неподалік.

– Обережно з ним, не покаліч, – відповів другий голос.

– Байдуже, вилікуємо.

«Але я, без сумніву, бачив, що в одного поцілили! – промайнуло в голові у Дмитра. – Скільки ж їх тут?»

Кроки віддалились і затихли. Дмитро перевірив подих. Коли йому вже почало здаватись, що переслідувачі пройшли повз нього, чиясь рука з силою охопила гомілку Дмитра і потягла. Мить, і він стояв перед колишніми переслідувачами. Тими самими, включаючи бандита, у котрого влучив легіонер.

– Стій спокійно, – наказав бандит. – Тобі не буде вчинено шкоди.

Дмитро, який у останній момент встиг захвати рукою з пістолетом за спину, переводив погляд з одного на іншого.

– Де комунікатор? – запитав у нього по хвилині мовчанки другий з переслідувачів.

– Який комунікатор? – нарешті витиснув з себе Дмитро. Він пригадав, з якою легкістю цей громило рубає людям голови, тож спробував вдати з себе стороннього. – Панове, якщо ви про мінералку, я розраховуюсь. Жодних проблем! Просто тут нікого не було, і я не міг заплатити. Але якщо ви наполягаєте...

– Заткни пельку і не патякай зайвого. Я тебе запитую: де комунікатор?

«Хоч би вони не помітили пістолет!» – майнула думка у Дмитра, який все ще не міг наважитись відкрити вогонь.

Один з переслідувачів витяг з кишені схожий на авторучку сріблястий предмет і спрямував його в обличчя Дмитрові, після чого останній відчув кволість і неймовірне бажання спати. У очах затьмарилось і він міг дивитись лише на блискучий циліндр в руках чоловіка.

– Де комунікатор?

Думки Дмитра стали схожими на швейцарський сир – в них утворились велетенські отвори, у які провалювалась його здатність мислити тверезо. Він не мав абсолютно ніякого уявлення, про що його запитують, але відчув щире бажання допомогти. Йому навіть захотілось заплакати від думки, що не може відповісти на запитання і встановити місцезнаходження злочасного комунікатора.

– Я справді не знаю, – кволим голосом відповів Дмитро.

Агент заховав циліндр у кишеню і сказав до колеги:

– Очевидно, ми прибули надто рано, і чортів легіонер не встиг передати комунікатор цьому бовдуру.

– Лайно, свій прилад він встиг ліквідувати. А могли б отримати добрячу купу грошей. Комунікатор легіонера – це тобі не іграшка.

– Байдуже, доправимо його на базу. Нехай там ламають собі голову, як з нього витиснути потрібну інформацію. А тут нам робити нічого.

– Ти маєш рацію.

Обидва повернулись до Дмитра і в один голос заявили:

– Ходімо з нами.

І здивовано закліпали очима, натикнувшись на потертий ствол ТТ.

– А тепер слухайте мене, блазні! Стали на коліна і поклали руки на потилиці! – Дмитро, який відчув після вимкнення невідомого гіпногенератора дикий головний біль, нарешті вирішив діяти рішуче.

– Поклади зброю, – загрозово сказав один з агентів і поліз у кишеню.

Дмитро посміхнувся крижаною посмішкою і повільно похитав головою.

– На твоєму місці я б цього не робив!

– Поклади зброю, і ми все забудемо, – рука другого з незнайомців опустилась, і у ній з'явилась блискачка, схожа на шовк речовина, яка швидко перетворювалась, змінюючи форму. Пройшло не більше секунди, і Дмитро побачив, що пальці бандита стискають руків'я відмінно загостреного ножа. Далі зволікати було б подібним до смерті. З таким відчуттям, ніби це робить хтось інший, Дмитро вистрілив чотири рази – по двічі у груди кожному з агентів. Після цього, не оглядаючись, помчав до скляних дверей супермаркету.

Два автомобіля, що стояли найближче до виходу, навряд чи можливо було використати – їх припаркували біля бетонної балюстради, тож на втечу знадобиться кілька зайвих секунд, яких Дмитрові ніхто не подарує. Не дивлячись на те, що він стовідсотково влучив у ціль усіма чотирма кулями, відчував: надто великої шкоди переслідувачам не заподіяно, тож очікувати на їхню появу потрібно з секунди на секунду.

І не помилився.

Скло дверей вилетіло з гуркотом і дзвоном, а за мить вони вже бігли автостоянкою. Швидкі і безжалісні. Дмитро вистрілив навмання ще двічі і побіг до великого чорного позашляховика, який стояв за кілька кроків. У ту мить, коли в асфальт поряд з його ногами вдарили перші кулі, заскочив у салон і повернув ключ запалювання.

– Давай! Ну давай, красуне!!! – заволав, слухаючи, як стартер прокручує колінчастий вал.

Двигун буркнув і замовк.

Агентам до нього не більше двадцяти кроків. Якщо двигун не заведеться протягом трьох

секунд – він покійник. З глухим стуком у кузов позашляховика вдарились ще дві кулі.

– Ну, заводься вже, шматок лайна!

Двигун ревував саме тієї миті, коли перший з агентів вдарився грудьми у водійські дверцята. Дмитро рвучко відпустив зчеплення, і автомобіль з несамовитим вереском шин рвонув з місця. На коротку мить відчув на шиї пальці, відхилився і крутнув кермо. Невдовзі вже мчав заповненою порожніми автомобілями вулицею. У дзеркалі заднього огляду бачив чоловіка у шкірянці. Той дивився услід утікачеві й тримав у руці єдиний трофей, який залишився у нього від колишнього бранця – комір Дмитрової сорочки.

Розділ 5

Дерева, темні й загадкові у яскравому світлі ксенонових фар, здавались живими істотами. Вони ворушились і простягали свою кострубаті руки-віти у напрямку проїжджої частини. На небі, вкритому щільними хмарами, – жодної зірки. Здавалось, що це не дорога, яка поєднає два великих міста, а невідома траса серед космічного вакууму, вплив якого народжує дивні галюцинації у вигляді залишених на асфальтованій стрічці шосе легковиків, ваговозів і автобусів. Мертві машини випливали з мороку раптово, темні й зловісні. Без вогнів та жодного руху всередині. Особливо моторошно виглядали автобуси. Ці великі прямокутні скрині, створені, аби вміщувати кілька десятків людей одночасно, мали якусь розгублену, осиротілу зовнішність. Немов досі не могли збагнути, чому раптом опинились серед холодної темряви, вкриті блискучими алмазами нічної роси і абсолютно порожні. Надавали розмаїття похмурій картині за вітровим склом лише червоні, білі і блакитні плями дорожніх знаків, які оживали, впіймавши на собі світло фар. Автомобіль, м'яко похитуючись на вибоїнах і нерівностях шосе, ніс Дмитра все далі від міста, а він тим часом намагався знайти логічне пояснення тому, що відбувалось навколо. Але логічного пояснення не було. Люди зникли без сліду – ні у місті, ні у селах за його межами Дмитро нікого не зустрів. Навіть своїм таємничим шостим відчуттям він осягав – навколо порожнеча. Та порожнеча, яку можливо порівняти лише зі спустошеністю холодного космічного простору. Що ж могло трапитись за останні кілька годин? А головне: навіщо комусь знадобилось відкрити на нього полювання, під час якого мисливці, безумовно досвідчені і жорстокі, не гребували жодними методами?

Користуючись тим, що вдалось відірватися від переслідувачів, Дмитро вирішив зайнятися аналізом становища у стратегічній площині. Отже, все почалось з повідомлення на Фейсбук, отриманого від незнайомця, який пізніше назвався легіонером. Легіонер попередив про небезпеку і домагався зустрічі. Незвичайність повідомлення полягала ще й у тому, що невідомий легіонер, схоже, хотів за будь-яку ціну вберегти його від цієї

небезпеки. Пригадуючи попереднє життя, Дмитро не міг уявити, щоб хтось надто активно тривожився його долею. Хіба тітка Віра, та й її тривога більше була схожа на тривогу про свій статус сердобольної родички. А тут абсолютно незнайомий чоловік. Про що він там оповідав? Нісенітниці! Легіон Хронос, варвари з КВТП, про існування яких Дмитро раніше й не здогадувався. Нарешті загадковий червоний код, який примусив місто спорожніти невідомо яким чином... Роздумуючи над останніми подіями, Дмитро прийшов до висновку, що він заплутався ще більше. Все скидалось на якусь химерну гру у «Козаки-розбійники».

Якби ця гра не велась із застосуванням зброї, здатної убивати.

І якби не зникли кудись усі люди.

Стоп! А чи насправді зброя здатна убивати? Адже на ньому, не дивлячись на велику кількість випущених агентами куль, досі не було жодної подряпини. Крім того, Дмитро міг запрягтися, що влучив зі свого ТТ під час втечі із супермаркету. Навіть якщо припустити, що противники мали на собі бронезилети, після влучень упритул потрібен певний час, щоб оговтатись. Не кажучи вже про те, що кулю пістолета ТТ утримає далеко не кожний бронезилет.

Осяяний раптовим припущенням, Дмитро зупинив автомобіль, дістав з-за пояса пістолет і швидко розібрав його на запчастини. Все виглядало так, як мало виглядати на виробі тульських зброярів. Ствол з нарізкою, голка бійка цілком здатна наколотися на капсулю, а набої у магазині зовсім не схожі на холості. Дмитро вийшов на дорогу і озирнувся. Не далі як за двадцять метрів блищав у світлі фар блакитний чотирикутник вказівника. Він підняв руку і вистрілив, після чого покрокував до імпровізованої цілі.

Лист металу був акуратно пробитий посередині, саме у тому місці, куди цілився Дмитро. Припущення про несправність зброї явно не витримувало критики. Дмитро повернувся за кермо і скоро прострілений вказівник залишився далеко позаду. Назустріч мчала стрічка нічного шосе, а він напружено продовжував пошуки відповідей на питання, що їх так несподівано звело перед ним життя.

Під час зустрічі дивак-легіонер щось переказував про просторово-часовий континуум. Дмитро спробував пригадати все, що чув про нього. Першим сплигло у пам'яті твердження: просторово-часовий континуум – це математична модель, абстракція, за допомогою якої вчені намагаються відобразити реальність. Ця реальність має три координати у просторі і четверту у часі. Слово «континуум» вказує на те, що реальність цієї моделі володіє властивістю безперервності. Простір і час – два атрибута реальності. Принаймні щось подібне твердив Ейнштейн. Не густо і надто складно, аби полегшити пошук відповідей. А можливо... Чи не мав легіонер на увазі подорожі у часі? Звучить надто фантастично. Тобто звучало. Тепер, після появи тих, кого легіонер називав варварами, після страшної смерті самого легіонера фантастичним стало все навколо. Особливо зникнення людей. Цікаво, це відбулось лише у окремо взятому місті, чи носить ознаки

глобального явища? І чим заслужив він, Дмитро Міщенко, права залишитись останнім чоловіком на безлюдному острові під назвою Земля? Можливо, чиясь помилка? Тільки нею можливо пояснити настирливу цікавість до його персони таємничих Легіону Хронос і КВТП. Що ж їм, врешті-решт, від нього потрібно? І що це за невідома база, на яку Дмитра намагались доправити люди у шкірянках після того, як ледве не спровадили до кращого світу?

Чим більше Дмитро занурювався у аналіз недавніх подій, тим більше переконувався, що запитань перед ним стоїть значно більше, аніж відповідей на ці запитання. Ні, навіть не так – відповідей доки немає жодної, натомість запитань хоч греблю гати. У такому випадку залишається один шлях – очікувати на розвиток подій, вирішуючи нагальні питання. Дмитро зітхнув і спробував змінити напрям думок.

– Щодо нагальних питань, – мовив він, звертаючись до самого себе, – палива залишилось кілометрів на п'ятдесят. За комфорт потрібно платити.

За хвилину він підняв ногу з акселератора і звернув на майданчик АЗС, яскраво освітлену стелу якої помітив праворуч. Підкотившись до колонки, вийшов з машини і озирнувся.

Ні душі.

У кабіні оператора горіло світло. Дмитро, не роздумуючи, попрямував туди.

Двері, як і очікував, виявились незамкненими. Дмитро швидко оглянув приміщення, відчинив двері у прилеглі кімнати і, не знайшовши там нікого, повернувся до пульта. На ньому лежала газета зі сканвордами і стояла недопита чашка кави. Ці предмети чомусь вразили найбільше. Не матовий паралелепіпед плафона на стелі, що безжурно освітлював пусту кімнату, не відхилені дверцята сейфа, у якому знаходились перев'язані гумовими стрічками пачки готівки, а саме сканворд і кава. Як останній слід зниклої невідомо куди людини. Можливо, оператор заправки відчував жах і біль у той момент, коли зрозумів, що світ навколо вирішив обійтися без нього?

Раптом увагу Дмитра привернув радіоприймач, що стояв на столі поряд з чашкою. Приймач працював і шкала діапазонів освітлювалась веселим рожевим вогником, але він відтворював лише білий шум. Дмитро, повагавшись, сів у крісло оператора і почав крутити рукоятку налаштування приймача. Пройшовся по усьому FM-діапазону, але не знайшов жодної радіостанції. Ефір немов вимер.

– Що ж тут відбувається? – мовив задумливо і злякався власного голосу, таким неприроднім, чужим здався він на цій покинутій станції.

У відповідь, як і слід було того очікувати, тиша. Дмитро зітхнув і, щоб хоч якось відволіктись від розпачливих думок, заходився оглядати обладнання АЗС.

Все працювало, на всі прилади подавалась електроенергія, не було ніяких ознак катастрофи чи стихійного лиха. І ніде жодної людини. Ну просто рай для пересічного жителя мегаполісу, стомленого натовпами і заторами на дорогах. Проте Дмитро не відчував себе у раю. Скоріше, його відчуття можливо було охарактеризувати, як очікування великих неприємностей. Значно більших, аніж переповнений автобус або рознос від Буцефала за чергове запізнення.

Але досить негативних думок! Дмитро зітхнув і поклав клавіватуру пульта, намагаючись розібратись, як увімкнути подачу палива на потрібну колонку. Нарешті здійснив усі потрібні операції і пішов до автомобіля. Коли стромив пістолет у горловину і дожидав, доки паливо наповнить бак, звернув увагу на обрій. Непроглядно темне на заході й у зеніті, зі сходу небо мало такий відтінок, якого Дмитру не доводилось бачити жодного разу за все життя – стрічка небосхилу налилась криваво-червоним світлом. Саме так, вочевидь, мала виглядати заграва під час далекої битви. Що ж це за битва і які сили стали там у двобої, змінюючи світ до неможливості його упізнати? Першим, що прийшло у голову – була думка, що по лінії зіткнення у Донецькій і Луганській областях розпочалось чергове загострення, яких відбулось немало за останні три роки. І десь там працює артилерія, вкриваються хмарами диму системи залпового вогню, а небо переповнене тоннами смертельного металу. Десь втискаються у заглибини бліндажів солдати, й у бетон підвалів мирні жителі. За час, що минув від перемоги Майдану у 2013 році, Дмитро, як і решта українців, цілком звик до подібних подій і якщо й не вважав їх нормальним життям, то, принаймні, не дивувався тому, що сіяв на сході «руський мир». Втім, помисливши, Дмитро відкинув версію про бої на Донбасі. Відбувалось щось інше. Але що саме, він просто не міг уявити.

Заправний пістолет клацнув, припиняючи подачу пального у заповнений бак. Дмитро повісив шланг на місце, все ще спостерігаючи за обрієм на сході. Він все більш чітко розумів – уночі небо просто не може набути такого кольору. Навіть якщо уявити, що там утворилась гігантська, багатокілометрова пожежа. Механічно звів до очей ліву руку і поглянув на годинник. Стрілки вказували двадцять третю двадцять. Потрібно запам'ятати.

Стоп! Це неможливо!

Зараз ніяк не може бути двадцять третя двадцять. О двадцять третій він знаходився у квартирі. За кілька хвилин задзвонив телефон і розпочалась та шалена гонитва, яка все ще продовжувалась. Таксі, потім розмова у барі, смерть легіонера, втеча... Врешті-решт супермаркет і джип. Додати годину, протягом якої він їхав, залишивши позаду місто... Нісенітниця. Дмитро потрусив годинник – секундна стрілка стояла на місці. Спробував завести механізм, але й тут не домогся успіху. Пружина була зведеною до максимуму. Облишивши власний годинник, він заскочив у салон автомобіля і очима відшукав на панелі приладів годинник, на який раніше не звертав уваги. Помаранчеві цифри на табло показували двадцять третю двадцять! Дмитро вийшов з машини і крокував до будки

оператора, в душі уже знаючи, що там побачить.

Він не помилився – стрілки китайського годинника на стіні, що мав вигляд великої зеленої груші, показували двадцять третю двадцять. Дмитро вийшов на вулицю і почав спостерігати за небом на сході, мимоволі милуючись грандіозною гамою гарячих кольорів. Він подумки збирав докупити мозаїку подій і все більше переконувався у неймовірному.

Він знаходиться поза межами часу.

Як у Стівена Кінга. Здається, «Лангольери». Припущення виглядає настільки фантастично, що у нього неможливо повірити. Але всі докази свідчать на його користь. Очевидно, це і є наслідки того самого червоного коду, про який казав легіонер. Що ж має відбутися далі?

Роздумуючи над останнім запитанням, Дмитро зрозумів, що заплутався остаточно. У такому випадку залишалось притримуватись раніше розробленого плану – рухатись і не затримуватись довго на одному місці. Він повернувся у салон свого могутнього позашляховика і завів двигун.

За півгодини, по перебігу яких годинник на панелі приладів вперто показував двадцять третю двадцять, дорога розширилась, поділилась на чотири стрічки у кожному з напрямків руху й обросла червоно-білими відбійниками. Світло фар вихоплювало стрічки світловідбивачів на відбійниках, від чого здавалось, що з темряви йому назустріч вибігають дві колони світлячків – білі з попутного боку і червоні з зустрічного. Автомобіль Дмитра наближався до сусіднього Запоріжжя, розташованого за дев'яносто кілометрів від його рідного Дніпра.

Ще до того як проминув греблю Дніпрогесу і опинився на широких проспектах центру Запоріжжя, Дмитро зрозумів, що не знайде тут нічого такого, на що не зміг би натрапити вдома. Та ж картина – залишені на дорозі автомобілі, пусті тротуари, відкриті двері барів і крамниць, у яких немає жодної душі.

Не менше години, роздивляючись міські пейзажі, Дмитро кружляв вулицями. Зрештою зупинився поблизу музею ретроавтомобілів на вулиці Виборзькій, у якому колись бував з батьком. Як же це було давно, подумалось Дмитру, а тут майже нічого не змінилось. Та ж сама охайна огорожа, ретельно підстрижені кущі і яскраво освітлені павільйони, у яких застигли витвори автомобільної індустрії минулого століття. І цієї миті, пригадавши, як він, дванадцятирічний підліток, бродив цими павільйонами поруч з батьком, Дмитро відчув таку самотність, яку, вочевидь, має відчувати космонавт, що знаходиться на відстані багатьох тисяч кілометрів від Землі. Хоча ні, їх навряд чи можливо порівняти – у космонавта, на відміну від Дмитра, є зв'язок з людьми. З людьми, які сидять у центрі управління польотами і будь-якої миті готові сказати щось оптимістичне і підбадьорливе.

Роздумуючи про все це, Дмитро деякий час сидів, поклавши голову на кермо, після чого

скинув з себе заціпеніння і продовжив рух заляканими вулицями. І знову картини мільйонного міста, завмерлого, позбавленого руху, приголомшували його, примушували відчувати себе комахою, яка опинилась серед гірського бескиддя. Мертві будівлі з вікнами, у яких сяє світло, пусті автомобілі, чорні дерева вздовж тротуарів...

Хоч він і бував тут кілька разів, але як водій – жодного, тим більше водій, який змушений пробиватися перетвореними на автостоянки шляхами. Інколи доводилось обережно об'їздити тротуарами щільні ряди транспорту, що завмер на дорозі, – Запоріжжя не менш Дніпра славилось своїми заторами навіть у вечірні часи. Спочатку Дмитро навіть хотів покинути машину і далі йти пішки, але, зрештою, відкинув цю ідею. Подумки запитуючи себе, що він хоче знайти у нетрях чужого міста, не мав відповіді й на це запитання. Можливо, розв'язати головоломку, в яку перетворився світ навколо? Але чому саме тут? А можливо, він підсвідомо намагається бути подалі від місця зустрічі з озброєними переслідувачами, яких, за подачею загиблого легіонера, вже й сам почав називати варварами. Піймавши себе на такій думці, Дмитро зітхнув. Легіонери, варвари... Ті, хто затіяв цю безглузду гру, явно марили величчю Давнього Риму. Інакше звідки така хлоп'яцька термінологія? Він знову пригадав перестрілку з варварами і вбивство легіонера. Якщо термінологія й була хлоп'яцькою, сама гра такою не виглядала. Невідомо ким були гравці, у полі чиїх інтересів він опинився, але з приводу того, що обидві команди налаштовані досить серйозно, сумнівів не залишалось. Хто ж насправді друг, а хто ворог? Чи ворогами є усі? Знову безліч запитань. А можливо...

Дмитро натиснув на гальма і зупинився.

Можливо, саме так людина відчуває себе, коли помирає? Справді, а хто може посперечатись з подібним висновком? Імовірно, такий вигляд і має горезвісний тунель, що його сотні разів описували у жовтій пресі, намагаючись привернути увагу сентиментального читача? Або це чистилище, куди після смерті має потрапити студент, який не надто ретельно ставився до виконання своїх студентських обов'язків? Втім, припущення легко перевірити. Оглянувши салон у пошуках чогось, що можна б було використати як тест... тест на життя (божевілля!), Дмитро натиснув на кнопку пристрою для прикурювання. Зачекав кілька секунд, після чого дістав його і притис помаранчеве вічко до зап'ястя лівої руки.

І тієї ж миті заволав від пекучого болю.

Відкинувши розпечений циліндрик, схопився за руку. Воістину – якщо Бог має на меті скарати, спочатку відбирає розум! Відчуваючи шалену лютю на самого себе, Дмитро виліз з автомобіля і почав розглядати околиці. Червона смужка неба на сході, здавалось, стала ширшою і набрала ще більш зловісних тонів. Поблукавши поглядом нижче, Дмитро відшукав вхід до невеличкої кав'ярні і почимчикував туди. Не дивлячись на те, що годинник вперто показував двадцять третю двадцять, він встиг добряче зголодніти.

У приміщенні кав'ярні, як і передбачав Дмитро, все виглядало так, ніби її щойно залишили. На стільцях і столиках речі відвідувачів, вітрину-холодильник і вивіску з назвами блюд підсвічено матовими лампами денного світла. Поряд, на шинквасі, працював невеличкий телевізор, демонструючи блакитний фон. І жодної людини навкруги. Дмитро з виглядом господаря зайшов за шинквас, взяв з полиці велику фарфорову таріль, відчинив вітрину-холодильник і набрав собі чималу гірку салату з баликом, олівами, бринзою і вершками. Кілька хвилин поворожив над кавоваркою і, наливши у чайну чашку потрібну порцію еспresso, сів за один зі столиків. Викинувши з голови думки, які не давали йому спокою протягом останнього часу, взявся за їжу.

У міру того як відчуття голоду відступало, настрої поліпшувалися. Роздивляючись картини і рекламні проспекти на стінах, Дмитро навіть подумав, що бути єдиною людиною на Землі не так вже й погано. Чи не самотнім він був від того дня, коли залишився один у батьківському домі? Випускні класи школи, потім інститут... Поклавши руку на серце, Дмитро мусів визнати, що він ніколи не був своїм у жодній з компаній. Його чомусь завжди тримались осторонь. Будь це шкільна вечірка чи дискотека в інституті. Ні, не те щоб він був ізгоем у колективі. Дмитро завжди мав стриманий і доволі делікатний характер, а також достатню долю самоповаги. І він ніколи б не став для товариства кимось на зразок хлопчика для биття. Але факт залишався фактом – за найменшої нагоди його намагались обійти стороною. Спочатку Дмитро намагався боротись з подібним ставленням, потім робив спроби стати душею колективу, перегортуючи сотні сторінок бульварного чтива з назвами на зразок: «Як стати впевненим у собі» або «Наука бути комунікабельним». Врешті покинув подібні спроби й змирився. Жити можна й без того, щоб бути бажаним гостем у гамірному товаристві однолітків. Він навіть пригадував, що колись саме через таку дивну поведінку оточуючих почав вважати себе людиною, яка випадково попала у цей світ і десь на далекій планеті на неї очікує справжнє життя. Життя великого полководця, або шляхетного принца. Наївні дитячі фантазії. Вони залишаються у дитинстві, примушуючи забути його яскравий макрокосм після того, як ми переступаємо поріг дорослого життя. І змінюємо мрію стати великим полководцем і шляхетним принцом на... Ну хоча б на перспективу стати інженером-програмістом.

Дмитро зітхнув і відставив порожню кавову чашку. Якщо дитячі фантазії, перетворюючись на реальність, стають схожими на його нещодавні пригоди, він радше обере кар'єру програміста.

Перериваючи думки Дмитра, з вулиці долинуло гудіння двигуна. За мить він вже причаївся біля вікна.

Вулицею повільно їхав автомобіль з відкидним верхом. У ньому сиділи люди, від яких Дмитро утік кілька годин тому. Вони уважно роздивлялись навсіді і про щось розмовляли. В руках у того з них, який сидів на місці пасажира, був невеличкий чорний автомат.

Неймовірно, але вони йшли по його сліду! Дмитро з острахом поглянув на джип, що його

залишив не більш аніж за сотню метрів від кав'ярні. Якщо вони запам'ятали машину, він пропав.

Секунди повзли з швидкістю виноградних равликів.

Чоловік з автоматом, здавалось, позирав у самісіньку душу Дмитра, примушуючи подих завмирати.

Але як вони знайшли його? І невже зараз зупиняться?!

Нарешті кабриолет з переслідувачами повільно проїхав повз кав'ярню і зник за рогом. Дмитро перевів подих. Філософський настрій, викликаний можливістю смачно попоїсти, кудись зник і він знову почав відчувати себе загнаною у глухий кут дичиною. В черговий раз з болючими подробицями згадав, як один з варварів відтяв голову його нещодавньому співбесіднику. Що ж вони робитимуть, якщо він потрапить до їхніх рук удруге? На жаль, відповідь на це запитання була очевидною.

Дмитро ще деякий час прислухався, після чого повернувся за столик. Охопивши голову руками, почав роздумувати над тим, що має чинити далі. Чіткого плану він не мав, напевне знаючи лиш одне – з доброї волі ніколи не потрапить до рук переслідувачів. І якщо буде потрібно, захищатиметься до останнього. Втім, що до захисту, не все так безхмарно – Дмитро раптом пригадав, що у його пістолеті залишився усього один набій. Він встав і закинув на плече рюкзак. Очевидно, ті люди якимось чином відчували його приблизне місцезнаходження. Як тоді казав у бістро легіонер? Щось на зразок: «Їм буде важче за нами стежити, але це не надовго...» Схоже, він мав рацію. Ось чому потрібно було рухатись, не залишаючись на одному місці. А разом і відшукати щось таке, чим можна захистити себе у разі нападу. І таку річ ліпше за все варто пошукати у місці, де її багато, і яке є у кожному сучасному місті. Тобто у поліційному відділку.

Подорож вулицями Запоріжжя зайняла не менше години. Іти доводилось навмання, уникаючи відкритих і яскраво освітлених місць. За цей час Дмитро відшукав кілька салонів краси, десяток продовольчих крамниць і навіть районну державну адміністрацію, доки нарешті не помітив будівлю за високим бетонним парканом. Біля будівлі стояли кілька патрульних «тойот», привітно підморгуючи блакитними вогниками. Усі патрульні машини, звісно, були пустими. Про всяк випадок Дмитро оглянув їх і у двох знайшов ключі, вставлені у замок запалювання. Це так, про всяк випадок. Для себе він вирішив, що певний час рухатиметься на своїх двох, привертаючи якомога менше уваги.

Приміщення поліцейського відділку виглядало так, як має виглядати середньостатистичне кубло охоронців правопорядку. Невисокий, оздоблений пластиковим профілем ганок, металеві двері, вікна з ґратами. У фойє, вздовж стіни, ряд крісел з відкидними кришками. Такі крісла можна побачити лише у подібних місцях – чорні, подряпані і рипучі. Від коридору, який проходив повз віконце чергового і вів в глиб будівлі, фойє відділяв

невисокий бар'єр з полірованих сталевих труб і влаштований у ньому турнікет. Одна з ламп у коридорі помітно мерехтіла, примушуючи предмети інтер'єру немов рухатись у дивному, позбавленому ритму танку. Скоріше для очищення сумління, аніж сподіваючись зустріти тут когось, Дмитро покликав:

– Агов, поліція!

Тиша. Дмитро рішуче крутнув турнікет і попрямував до кімнати чергового, сподіваючись там знайти зброярню.

Через п'ять хвилин, закинувши на плече брезентовий ремінь автомата і розпихавши по кишенях куртки запасні магазини, він крокував у напрямку багатоповерхового будинку, що височів неподалік. Дмитро вже зрозумів, що не знайде тут того, по що приїхав. Якщо люди зникли й не в усьому світі, в межах досяжності їх не було напевне. Крім того, на хвості у нього все ще перебували агенти таємничого КВТП, і мету їхньої подорожі він з'ясовувати не збирався. Але й повертатись додому зараз не міг. Втома, яка охопила його своїми сонливими обіймами, не дивлячись на те, що годинник так і не показав двадцять третьої двадцять один, примушувала знайти захищене місце і відпочити. Дмитро все ще сторожко озирався, перевіряючи, чи поряд немає переслідувачів, але розумів, що зупинитись все ж прийдесться. Дещо заспокоював той факт, що тепер у нього є чим захищатись.

У під'їзді висотного будинку на нього очікувало розчарування – двері усіх квартир виявились зачиненими. Пометикувавши, Дмитро дійшов до висновку, що інакше і не могло бути. Він сам ніколи не залишав вхідні двері квартири відчиненими, отже, схожу картину застав і тут. Усі квартири були, без сумніву, порожніми. Але потрапити до будь-якої з них, не зламавши двері, було завданням непосильним. Деякий час Дмитро розглядав міцні лаковані чотирикутники, після чого подався надвір. Не кажучи вже про гуркіт, який доведеться здійснити, проникаючи всередину будь-якої з квартир, спати у приміщенні, двері якого не зачиняються наглухо, він не бажав. Надто небезпечно і ніякого натяку на наявність запасного виходу для втечі. Для такої цілі більше б підходив... Дмитро поки не вирішив, що більше підходило, аби убезпечити його від раптового нападу, але вперто йшов все далі пустими, заповненими холодним сяйвом ліхтарів вулицями.

Побродивши темними алеями якогось парку, він нарешті зрозумів, що необхідно відшукати, і вже за чверть години підійшов до великого меблевого магазину. Широкі скляні двері вдалось розсунути за допомогою автоматного ствола швидко і без великих зусиль. Дмитро, оглядаючи напівтемне приміщення з рядами новісіньких шаф, столів і кухонних куточків, піднявся сходами на другий поверх і відшукав відділ м'яких меблів. Тут, вишикувавшись у рядок, розташувались не менше сотні різноманітних диванів, крісел і ліжок. Ось що захистить краще, аніж броньовані двері квартири у багатоповерхівці. Він просто загубиться серед цього розмаїття і матиме час відкрити вогонь першим, якщо його розшукають. Дмитро пройшов у куток, з якого можна було бачити все, що відбувається у торговій залі, зняв автомат з запобіжника і за хвилину вже спав, звернувшись калачиком

на канапі.

Розділ 6

Йому снились батьки. Вони були такими, якими запам'ятав їх Дмитро перед від'їздом у аеропорт. Мама у чорному лайковому плащі й крилатій фетровій шляпі з візерунком у вигляді лілії, а батько в діловому костюмі, поверх якого було одягнуто кашемірове пальто нарозхрист. Навіть уві сні Дмитро здивувався. Батьки жодного разу не снилися йому після катастрофи. Та чи сон це? Дмитро, відчуваючи млявість і дивну апатію, не міг сказати напевне, чим є картина, яку йому довелось спостерігати. Тим часом мама присіла на канапу біля нього, а батько розташувався у кріслі навпроти.

– Тобі не зимно? – запитала мати. Просто, ніби нічого й не відбулось.

– Ні, – відповів Дмитро.

– Жаль, немає ковдри, – спохмурніла мати.

– Ну що ти, – задумливо сказав батько. – Він уже дорослий і сам зміг би про себе потурбуватись.

– Так, зовсім дорослий, – мати посміхнулася сумною посмішкою.

У Дмитра пересохло в горлі. Він хотів щось відповісти, але відчув, що не в змозі вимовити жодного слова. Лише дивився на батьків великими, здивованими очима.

– Як тобі жилося цей час, Дмитрику? – запитала мама, ніжно погладивши його по голові. – З тобою так жорстоко вчинили...

– Припини, – сказав батько. – Ти знаєш, це було необхідним.

– Так. Але це не применшує жорстокість. Він був лише дитиною.

– Врешті, все вийде на краще.

– Так.

Батько перевів погляд на Дмитра.

– Не думай, я теж шкодую. Просто ми, чоловіки, повинні інколи приховувати свої емоції. І я хочу, щоб ти знав: ти поведив себе гідно.

– Я завжди вірила у мого хлопчика, – зітхнула мама. – Він перетворився на гарного юнака, у якого так швидко закохуються дівчата...

– У нас мало часу, – батько встав з крісла і відійшов до вікна. – Поспішай.

– Так, – мати знітилась. – Як мало часу...

– Це сон, мамо? – нарешті зміг витиснути з себе Дмитро.

– Звичайно, сон, – сумно посміхнулась вона.

– І ви неживі?!

Мати востаннє погладила його по голові і встала.

– Можливо, ми скоро зустрінемося, мій хлопчику. Можливо... Він не надто розумна людина.

– Хто?

– Острівецький. Відрядив нас, щоб ми допомогли тебе упіймати.

– Він просто бовдур, – хмикнув батько. – Скоріше я дам відтяти собі руку.

– Не бійся нічого, синку, – сказала мати. – Тобі допоможуть. Неодмінно допоможуть.

Вона повільно відступила у темряву й зникла. Поступово почав розчинятись у непевному світлі ліхтарів за вікном і силует батька.

– Вона кохає тебе, – сказав він. – І я теж. Але усім нам потрібно набратись терпіння. Тепер уже ближче, аніж будь-коли. Зараз він може контролювати нас, але так буде не завжди.

– Що? Про що ти? – Дмитро вже не бачив батька і говорив у порожнечу.

– Острівецький, це його робота. Знайди можливість евакуюватись в локацію Легіону, і ми осилимо усе поправити! – відповіла порожнеча, і за мить марення зникло.

Дмитро прокинувся так, як прокидаються у окопах солдати – швидко, без залишків сну, готовий діяти. Поряд нікого не було, а торгову залу поглинав морок, що його розріджували вогні ліхтарів з вулиці. Так, це був лише сон. Але який дивний! Здається, він ще й досі

відчував тепло материнської руки у себе на чолі. Остаточо привів до тями холодний метал автомата, що його Дмитро відшукав поряд з канапою. Він поглянув на годинник. Двадцять третя двадцять, отже нічого не змінилось. Час стоїть на місці. Він прислухався – у велетенському, заставленому рядами меблів залі жодного звуку.

І раптом Дмитро пригадав записку легіонера з бістро. Так, вулиця Квіткова! Ось куди йому потрібно! Чорт забирай, що ж там ще було написано?... Здається, вулиця Квіткова, 15, квартира, 34. І щось про картину у великій кімнаті. Скоріш за все, там знаходиться загадковий комунікатор. Не маючи жодного уявлення про значення комунікатора у подіях, які з ним відбулися, Дмитро зрозумів – першочерговим з його завдань є здобути цю річ і спробувати розібратись, для чого вона створена. Він пригадав вузьку, вкриту вибоїнами вулицю на околиці й кілька триповерхових цегляних будинків у оточенні неохайних кущів. Це і є вулиця Квіткова. Як же він міг одразу забути про сказане незнайомцем? Втім, чи варто дивуватись? Після того, що з ним відбулося, можливо забути як тебе звуть, не лише кілька кривих рядків на зім'ятому шматку паперу, що їх бачив протягом двох секунд.

Першим, на що звернув увагу Дмитро після того, як вийшов з меблевого салону, був той факт, що багряна стрічка на обрії значно розрослась і тепер нагадувала криваво-червону хмару. Та хмара, готуючись розродитись вогняним дощем, займала більшу частину неба. Нічний морок втратив свої темні кольори, налившись зловісним сяйвом. Дмитро прислухався – ніде жодного звуку. Очевидно, переслідувачі, що їх востаннє бачив напередодні, втратили слід. Намагаючись не гаяти часу, Дмитро пішов вздовж ряду залишених автомобілів, вибираючи щось швидке, важке і надійне. Найкращим варіантом, звичайно, був би танк. Але на стоянках танків не було, як і навиків водіння бойової техніки. Довелось зупинити свій вибір на позашляховику «хаммер». Дмитро заплигнув у салон, намацав ключ запалювання у замку і, ревонувши двигуном, зірвався з місця.

Заповнені покинутим транспортом вулиці міста вже не пригнічували, як це було на початку. Тепер він ставився до них як до чогось, що було само собою зрозумілим. Вправно крутив кермом, кидаючи джип у вузькі проміжки між автомобілями у заторах, вдавливав педаль акселератора у підлогу на більш вільних ділянках шляху і швидко просувався до виїзду з міста. Фари, як і напередодні, вихоплювали з темряви чорні дерева, сиві стіни будинків і пусті тротуари мертвого міста, але Дмитро не відчував себе покинутим. У нього була мета, а розмова з батьками доводила – про нього пам'ятають і йому допоможуть. Тому, що це був не сон. Дмитро навіть не намагався осмислити, чим була та розмова, але у її реальності сумнівів не мав. Залишилось розібратись у ситуації, і саме це допоможе зробити візит на вулицю Квіткову.

Варварів Дмитро помітив, коли до кільця на виїзді з міста залишалось не більше кілометра. Їхній низький спортивний кабріолет вискочив з бічної вулички і швидко помчав напереріз автомобілю Дмитра. Переслідувачі махали руками, наказуючи зупинитись. Помітивши їх, Дмитро навіть не здивувався. Переключив передачу на вищу і додав газу, кинувши машину на протилежний переслідувачам тротуар. Швидко об'їхав кілька схожих

на пусті акваріуми тролейбусів, відпихнув бампером переповнений сміттям контейнер і переїхав велосипед, який лежав просто на тротуарі. На мить втратив з поля зору переслідувачів. Побачив світло їхніх фар, коли, залишивши позаду кільце, мчав широкою стрічкою автостради у долину. Здивовано відзначив: не дивлячись на те, що спідометр його машини показував півтори сотні кілометрів на годину, кабриолет переслідувачів швидко до нього наближався. Вилаявшись, Дмитро спробував додати швидкості і вже за хвилину входив у небезпечний поворот на швидкості майже у двісті кілометрів на годину. На переслідувачів це не справило враження – невеличкий присадкуватий автомобіль продовжував рости у дзеркалах заднього огляду.

Коли стрілка спідометра вказала на швидкість у двісті десять кілометрів за годину, Дмитро зрозумів, що відірватись від переслідувачів він не зможе. Потрібно було вдаватись до інших заходів. Інакше неповороткий «хаммер» легко вилетить з дороги, перетворившись для Дмитра на оригінальну тюнінговану домовину. Крім того, максимальна швидкість автомобіля переслідувачів, очевидно, була значно вищою від тієї, на яку спроможний позашляховик. Дмитро підняв ногу з педалі акселератора і, обмислюючи свій наступний крок, заходився спостерігати, як кабриолет порівнявся з ним, зайнявши ліву смугу руху. Один з чоловіків у кабриолеті вказав на автомобіль Дмитра стволом автомата.

– Зупинись! – почув Дмитро крізь шипіння вітру за вікном. – Я наказую тобі зупинитись!

Дмитро посміхнувся крижаною посмішкою і продемонстрував у вікно середній палець руки:

– Де твій нагрудний знак і патрульний автомобіль, бовдуре? – сказав він, намагаючись виглядати безтурботним.

Кабріолет трішки додав швидкості і почав підрізати автомобіль Дмитра, примушуючи його притиснутись до обочини. У відповідь Дмитро натиснув на клаксон і нахабно вдарив кабриолет бампером, залишаючи у нього на крилі велику вм'ятину. Спортивний автомобіль завихляв задом, відвернувшись ліворуч і відстав на добру сотню метрів.

– Спіймали облизня! – Дмитро відчув радість переможця автоперегонів. Однак не надовго.

Впоравшись з керуванням, водій кабриолету додав газу і вдруге зрівнявся з машиною Дмитра. Пасажир, на обличчі якого не читалось жодних емоцій, звівся на повний зріст. Відчуваючи, як волосся у нього на голові стає дибки, Дмитро помітив у нього на плечі гранатомет. Все, що встиг зробити, – щосили натиснути на гальма.

Удар, за ним ще один. Тріск десь внизу і гуркіт полум'я. За мить понівечений позашляховик вилетів з вогню, продовживши свою мандрівку. Дмитро зрозумів: щойно він проїхав воронку, яка залишилась після пострілу реактивної гранати.

І ще він зрозумів: наступної воронки його автомобіль не переживе.

І ще він зрозумів: потрібно діяти негайно.

Скоріше інтуїтивно, ніж усвідомлюючи, що діє, Дмитро вивернув кермо ліворуч і щосили натиснув на акселератор. Свист гуми по асфальтовому покриттю був схожим на виття пораненого звіра. За мить джип несильно гойднуло. Він, немов розлючений африканський носоріг на гієну, налетів на кабріолет, скидаючи його з дороги. І на цей раз переміг. До біса дорогий спортивний автомобіль перелетів зелений килим газону і зник, залишивши по собі хмари пилу, у кущах, що росли вздовж обочини. Навіть крізь підняте скло було чути викликаний катастрофою оглушливий гуркіт.

– Все, – Дмитро відчув, що у нього пересохло у роті, а ноги почали зрадливо тремтіти. Він намагався не дивитись на те місце, де зник серед кущів автомобіль переслідувачів.

А ще через десять секунд все залишилось далеко позаду. Набираючи швидкість, пошарпаний «хаммер» ніс Дмитра до рідного Дніпра серед фантастичних червоних сутінок, у які перетворилась нічна темрява.

Розділ 7

Квіткова вулиця Квіткова зовсім не змінилась від того часу, коли Дмитро востаннє бував у цьому Богом забутому мікрорайоні. Ті ж калюжі на дорозі, брудний тротуар, неохайні кущі вздовж шеренги старих триповерхових будинків. Вулицю не сильно змінила навіть відсутність людей – їх і раніше тут можна було помітити нечасто.

Ліхтарів на вулицях не було, мабуть, від створення світу, тож нещасний джип, втративши фари під час нападу, не пропустив жодної вибоїни пошматованого шляху. Дмитро, лаючись у душі, відшукав будинок № 15, проїхав ще квартал і залишив автомобіль у невеличкому дворі з шеренгою кособоких комірчин і кущами висохлого бузку. Він пішки повернувся до потрібного будинку. Піднявся дерев'яними запиленими сходами нагору, освітлюючи собі дорогу за допомогою крихітного ліхтарика, що його відшукав у рюкзаку. У заваленому мотлохом під'їзді стояв сморід плісняви. Квартира № 34 знаходилась на останньому, третьому поверсі. Наблизившись, Дмитро потягнув за ручку, і двері відчинились. Він опинився у темній вітальні. Освітивши її непевним світлом ліхтарика, помітив на стіні цинковану балію і старий велосипед.

– І що далі? – зітхнув він, намагаючись зберегти рештки мужності. Ця квартира, темна і моторошна, лякала його самим своїм виглядом.

Не отримавши, як і очікувалось, відповіді на своє риторичне запитання, Дмитро пройшов темним коридором, в кінці котрого помітив кухню і двоє дверей до кімнат. Біля них, на побіленій крейдою і замацаній чиймись руками стіні, знайшов вимикач. Уже простягнув до нього руку, коли зрозумів, що вигляд освітленого вікна приверне до себе зайву увагу – у жодному з сусідніх будинків світло не горіло. Він швидко оглянув меншу з кімнат, усім умеблюванням якої були старенький диван і письмовий стіл у кутку, після чого зайшов до великої кімнати. Тут, освітлені червонуватим світлом з вікна, стояли два плюшеві крісла з потертими лакованими ручками, сервант з фарфоровим посудом і круглий дубовий стіл, на якому розташувалась клітка для папуг. Клітка теж була порожня. Дмитро підійшов до картини, що висіла на одній зі стін. Звичайний собі натюрморт – ваза з червоними тюльпанами, накритий білосніжним рушником глечик і надрізаний пшеничний коровай. Взявшись за раму двома руками, зняв картину.

За натюрмортом було влаштовано схованку – невеличка ніша, прикрита фанерними дверцятами. Дмитро заглянув у схованку і взяв до рук єдину річ, яка там знаходилась. Нею виявився блискучий браслет. Точнісінько такий, який був на руці у загинлого незнайомця. Під час більш прискіпливого розглядання Дмитро помітив на його сріблястих пластинках кілька десятків кнопок з цифрами і незрозумілими символами, а також плескатий монітор завбільшки з коробку сірників.

Ліхтарик блимнув і згас. Втім, необхідності у ньому, здається, не було – очам, що вже звикли до темряви, вистачало червонястого світла ззовні.

– І що ж мені з тобою робити? – задумливо прошепотів Дмитро.

Він надягнув браслет на руку, мимоволі помилювався ним і, нарешті, вирішив натиснути кілька кнопок. Результату жодного. Схоже на іграшку, з якої витягли батарейки. Кілька хвилин Дмитро дивився на пустий монітор. Він нагадував рубін, який приховував у своїх глибинах іскри вишневого саява. Зацікавившись, Дмитро обережно торкнувся поверхні приладу пальцем і відчув тепло, яке плинуло від нього. Цього разу щось відбулось – над головою почулось виразне клацання, після якого монітор засвітився і по ньому побігли яскраві різнокольорові сполохи. Це сталось так несподівано, що першим бажанням Дмитра було скинути браслет з руки і пожбурити геть. Натомість він швидко опанував себе і продовжив ознайомлення з невідомим приладом, використовуючи старий перевірений метод «наукового тику».

Кілька секунд нічого не відбувалось. А потім...

– Бета Чотириста Тридцять Сім, – раптом почув Дмитро над головою невідомий голос. – Слухаю вас, легіонере.

Дмитро здригнувся усім тілом. Не розуміючи, звідки лунає голос, він покрутив головою. Ніде жодних ознак чиеїсь присутності.

– Вас слухають, говоріть! – повторив голос.

– Хто це? – зміг промимрити Дмитро не менше ніж за півхвилини.

– Диспетчер Бета Чотириста Тридцять Сім. Резервний канал зв'язку. Ідентифікуйте себе і повідомте просторово-часові координати.

– Але я їх не знаю...

– Ідентифікуйте себе, легіонере. Чи вам не знайомі правила?

– Тобто... Назватись?

– Так.

– Міщенко. Дмитро Міщенко.

– Ваше звання?

Дмитро зітхнув.

– Послухайте, шановний, хтось пояснить мені, що тут відбувається?

Позбавлений забарвлення голос відкашлявся:

– Хвилинку.

Над головою ще раз клацнуло і запанувала тиша. Нічого не розуміючи, Дмитро стояв посередині кімнати і намагався осягнути, чи насправді чув щойно голос, чи все це йому примарилось. Червонясте сяйво ставало все більш яскравим. Тепер воно нагадувало за потужністю червоний ліхтар у фотолабораторії. Дмитро підійшов до вікна, заглянув у нього і відсахнувся. Вулицею проїздив кабріолет з недавніми переслідувачами. Вони мали такий вигляд, ніби не здійснили годину тому прогулянку у лісосмугу, рухаючись на швидкості майже двісті кілометрів на годину. Кабріолет зупинився неподалік, і люди зайшли до під'їзду сусіднього будинку. Дмитро відчув, як у горлі у нього пересохло.

– Алло! – прошепотів він, підносячи браслет до губ. – Де ви там? У мене тут невеличка проблемка...

– Слухаю, Бета Чотириста Тридцять Сім.

– Мене переслідують.

– Я попрохав хвилинку зачекати.

Дмитро відчув, як його опановує лютя. Емоції, які володіли ним протягом багатьох годин, потребували виходу і знайшли його:

– Але у мене, чорт забирай, немає цієї хвилинки! Послухайте, ви, досить блазнювати! Інакше я за себе не відповідаю!

– Не варто так хвилюватись, легіонере.

– Йди ти до біса, бовдуре, скажи краще, що маю робити?!

– Запитання незрозуміле.

Дмитро спересердя вилаявся і смикнув затвор автомата. Він абсолютно нічого не зрозумів, окрім одного – на тому кінці лінії зв'язку знаходиться бюрократ. І ще він зрозумів, що спасіння потопаючого – справа рук самого потопаючого. А дії варварів під час майбутньої зустрічі передбачити було неважко.

Вони просто відкриють вогонь.

Пройшло кілька хвилин. Варвари вийшли з під'їзду і попрямували до будинку, у якому знаходився Дмитро. Він відсунув від стіни крісло і присів за ним, поклавши автомат на плюшеву спинку. Одразу ж відчув полегшення. Так принаймні зрозуміло, що потрібно робити. На зміну люті прийшла якась дивна веселість. Веселість приреченого.

– Якщо це твій останній бій, Дмитре, – філософськи зауважив у порожнечу, – нікому буде написати героїчну оду присвячену твоїй пам'яті.

Внизу загупали сходами ноги переслідувачів. Двічі клацнули затвори. Дмитро поглянув на монітор браслету. Ним, як і раніше, пробігали різнокольорові сполохи.

– Бета, чи як там тебе, ти бюрократ!

Кілька секунд мовчанки, потім голос над головою промовив:

– Приготуйтеся до переміщення в локацію Легіону Хронос, громадянине.

– Та я вже до всього готовий! – в серцях вигукнув Дмитро і навів ствол автомата на двері, за якими чувся шурхіт.

Двері злетіли з петель, і перший з переслідувачів звів руку зі зброєю.

– Так-так-так! – виплюнув чергу його куций пістолет-кулемет.

– Дзень-дзень-дзень! – засвистіло у вухах від потужного голосу «калашнікова», на гашетку якого натиснув Дмитро.

Варвар на мить зупинився, хитнувся, але продовжив наближатись, посипаючи кулями крісло, за яким принишк Дмитро. Його заросле щетиною обличчя, глибоко посажені очі й масивне підборіддя немов пливли у порожнечі, наближаючись...

Він був уже на середині шляху, коли світло погасло, разом з собою забравши розмаїття звуків. Виразно запахло озоном, і Дмитро, кудись провалившись, упав і боляче ударився потилицею об невідомий, але до біса твердий предмет. Свідомість, нарешті змилювавшись над ним, полинула у чорну порожнечу.

Скільки він «відпочивав», Дмитро не знав. Відчуття повертались поступово, і першим з них був пульсуючий біль у голові. Дмитро голосно застогнав і почав обмацувати все навколо у пошуках автомата. І цієї миті темрява почала рідшати. Враження було таким, що у темну кімнату завітав світанок. Дуже швидкий світанок. Дмитро вражено піднявся, протер очі й почав роздивлятись кругом.

Кімната зникла, а він сидів посеред великої, порослої травою галявини. Предметом, об який він так боляче ударився, був великий, порослий зеленкуватим мохом камінь. Навколо росли кілька розложистих дерев, а не далі як за п'ять кроків проходила стежка. Вона збігала пологим схилом у долину. Там, серед кущів верболозу, дзюркотів ручай. Через ручай було перекинута підвісний місток, а за містком височів справжній старовинний палац. З високим черепичним дахом, оточений мурами, що густо поросли плющем. І все це жодним чином не нагадувало холодний листопад, який саме стояв на дворі. Скоріше вже травень. З його веселим буянням природи і пахощами квітучих дерев.

Автомата поряд не було. Оглядаючи землю у пошуках зброї, Дмитро наштовхнувся поглядом на дві пари ніг. Взуті ноги були у чорні блискучі чоботи, далі йшли вузькі чорні бриджі з металевими наколінниками, чорні бронежилети і чорні військові шоломи з прозорими забралами. В руках незнайомці мали солідного вигляду карабіни, і коли погляд падав на їхні стволи, у голову мимоволі приходило порівняння з гарматою невеликого калібру. На плечі одного з незнайомців висів «калашніков», що його не міг відшукати Дмитро.

– Не роби різких рухів, друже, – сказав незнайомець до Дмитра.

– Бета Чотириста Тридцять Сім, – мовив другий, підносячи до вуст браслет, що його мав на руці. – Це він?

– Так, – мовив невидимець над головою. – Запит на переміщення номер двісті тисяч триста двадцять один. Ідентифікація легіонера – негативна. Комунікатор номер...

Після того як невідомий Бета закінчив читати довгий рядок цифр номеру, один з незнайомців поглянув на Дмитра.

– Дмитро Міщенко?

– Ви не помилились, – Дмитро заходився струшувати з одягу порох.

– Просторово-часові координати – 03 жовтня 2017 року, 23.20.15.08, 48°27'58" північної широти, 35°01'31" східної довготи?

Дмитро повільно розігнувся і витріщився на незнайомця.

– Дмитро Міщенко це я. Стосовно решти – вам видніше. Хтось пояснить, що відбувається?

– Де Тревор і Павло? – пустив повз вуха запитання Дмитра незнайомиць.

– Я не знаю, хто такі Тревор і Павло, – Дмитро зробив крок у напрямку незнайомців.

І одразу ж зупинився, побачивши перед собою стволи карабінів.

– Стояти! – досить жорстко сказали до нього.

– Стою, – Дмитро завмер на місці, маючи на меті очікувати подальшого розвитку подій. Принаймні ці люди спочатку попереджували, а не стріляли.

– Ти повинен прибути у супроводі легіонерів, де вони?

Дмитро пригадав розмову, бій поблизу бістро, фігурку легіонера, який вів вогонь, стоячи на коліні, короткий замах і голову, що покотилась мокрим асфальтом.

– Вони загинули.

Один з незнайомців вилаявся. Інший підніс до вуст браслет і близько хвилини спілкувався з людиною, яку іменував «друге Трибун». Дмитрові вдалось розібрати лише своє прізвище, а також слова «прибув» і «загинули».

– Слухаю, друже Трибун. Виконуємо! – закінчив розмову незнайомиць і звернувся до Дмитра: – Ходімо, на тебе очікують.

Не залишилось нічого, окрім як підкоритись.

Йшли не надто довго. Дмитро навіть не встиг насолодитись травневим теплом, у якому опинився так несподівано, як вони досягли мети подорожі. Ворота фортеці, над якими височіла броньована вежа з вузькими бійницями, розчинились лише після того, як один з тих, хто проводжав Дмитра, про щось поговорив за допомогою браслета. За ворітьми знаходилось досить просторе подвір'я. Вони пройшли вузькою алеєю під яворами, що сплелися вітами, і попрямували до будівель в глибині саду.

На дворищі маетку, який разюче нагадував своєю архітектурою велике старовинне місто, було досить людно. Солдати, екіпровані точнісінько так, як і його конвоїри, займались своїми буденними справами. Дмитро зацікавлено роздивлявся цих людей, розглядав блискучі, немов зроблені з хромованої сталі, вежі з чудернацькими куцими гарматами, що охороняли підступи до палацу. Не менш екзотично виглядали зловісні силуети бронемашин і літаків, які застигли на асфальтованих майданчиках вздовж муру. Вони були стрімкими, хижими і досконалими, як може бути досконалою позбавлена усього зайвого, окрім бойової доцільності, військова техніка. Водночас жодна з машин не була схожою ні на що бачене Дмитром раніше. Тут не було фарбованих у хакі сталевих монстрів на гусеницях або літаків зі стріловидною геометрією крила. Якби Дмитра хтось попрохав, у цей момент він навіть не зміг би з точністю описати те, що бачить, настільки незвично виглядали машини, біля яких порались люди у дивних військових одностроях. В одному сумніву не було – його ведуть територією військової бази. І не просто бази – навіть не надто гарно розбираючись у бойових машинах, Дмитро міг заприсягтися: жоден з побачених зразків зброї не належить до початку XXI сторіччя. І, якщо припустити, що це не знімальний майданчик дорогого фантастичного екшену десь у Голлівуді, висновок надходив сам собою.

Він у майбутньому.

І це майбутнє зовсім не схоже на безхмарні райські картини, намальовані у дитинстві творами Кіра Буличова.

І тут війна є реальністю.

А коли так, що пророкує статус полоненого, ймовірно наданий йому від моменту прибуття у це неймовірне місце?

Тим часом Дмитрові проводжаті підійшли до збудованого у стилі бароко палацу, що гордовито височів у центрі споруд фортечного комплексу, піднялись гранітними сходами, обабіч яких були розташовані строкаті квітники, і зупинились біля двох вартових з карабінами, що охороняли вхід. Кілька секунд нічого не відбувалось, а потім підійшов ще один військовий – кремезний чоловік у білосніжному комбінезоні. Він оглянув Дмитра недовірливим поглядом, після чого запитливо позирнув на одного з конвоїрів. Той щось упівголоса йому доповів, конвоїри віддали честь, приклавши стиснуті у кулак правиці до

грудей, і пішли геть. Чоловік у комбінезоні холодно подивився на Дмитра.

– Ходімо, – коротко сказав він і натиснув кнопку дзвінка біля дверей.

Двері відкрив ще один озброєний карабіном солдат. Пильно оглянувши Дмитра і його проводжатого, без слів змахнув головою, мовляв, проходите. Дмитро, намагаючись не пропустити жодної деталі побаченого, зайшов всередину похмурого палацу, одразу ж здивовано відзначивши, що нетрі цієї споруди зовсім не пасували до її зовнішнього стилю. Тут архітектуру скоріше можна було віднести до футуристичної, аніж до прадавнього бароко. Лише бездоганна білизна і блиск. Скло і полірований метал на фоні холодних тонів, від яких ставало не по собі. Деякий час крокували широкими, освітленими м'яким саявом коридорами, після чого підійшли до довгого ряду металевих розсувних дверей.

«Очевидно, ліфти, – подумав Дмитро. – Дивно, ззовні не скажеш, що будинок надто високий».

Підтверджуючи гіпотезу Дмитра щодо ліфтів, чоловік у білосніжному комбінезоні приклав до освітленого сенсорного віконця великий палець правиці, і двері однієї з кабінок розчинились.

– Прошу, – вказав він Дмитрові й ступив слідом за ним у кабіну.

Двері тихо зачинились і кабіна провалилась у безодню з таким прискоренням, що Дмитро ледве втримався на ногах.

«Ну, звичайно, як я одразу не здогадався, ми ідемо не вгору, а униз».

Їхали досить довго – не менше п'яти хвилин. Нарешті кабіна зупинилась і двері нечутно відчинились. Та ж картина футуристичної бездоганності. Чорт забирай, куди ж він потрапив?

– Це шахта? – запитав Дмитро у проводжатого, аби хоч якось розпочати розмову.

– Ні, – коротко відповів він.

– А що?

Замість відповіді незнайомец у комбінезоні вказав рукою на коридор, запрошуючи слідувати за ним. Дмитрові не залишалось нічого іншого, як скоритись. Вони ще кілька хвилин кружляли, подекуди зустрічаючи озброєних людей, які не звертали на Дмитра жодної уваги, і, нарешті, зупинились біля дверей, на яких красувалась табличка з написом «Консул».

– Прошу пройти, – вказав на двері проводжатий.

– Дякую за товариство і дружню розмову, – буркнув Дмитро і, не примушуючи себе просити двічі, штурхнув двері кабінету.

Перед ним знаходилось яскраво освітлене приміщення, умеблювання якого складалось із стола і кількох шаф, виконаних у все тому ж футуристичному стилі. На стінах мигтіли численні монітори, серед яких, немов випадково опинившись в товаристві високотехнологічної електроніки, розташувалась картина. На ній було зображено римського легіонера у повному обладунку, зі щитом і списом у руках. Напис під картиною проголошував: «TEMPORA MUTANTUR, ET NOS MUTAMUR IN ILLIS».[3 - Час змінюється і ми змінюємось разом з ним (лат.).] Дмитро на якусь мить так захопився величчю античного воїна, що не помітив уважного погляду господаря кабінету. Нарешті відвів очі від закутої у сегментовану лоріку[4 - Лоріка – у Давньому Римі обладунок, що захищав торс вояка.] постаті легіонера і відкашлявся.

– Здрастуйте... – ніяково промимрив він, зрозумівши, що потрапив перед очі якогось високого начальства.

За столом, обпершись спиною на високу спинку оббитого чорною шкірою крісла, сидів невеличкий лисий чоловік у білосніжному комбінезоні з золотими стрічками на рукавах. На обличчі мав великі окуляри у старомодній роговій оправі, пальцями правиці барабанив до столу. Відгукнувшись на вітання Дмитра, господар кабінету вказав на один із стільців, які стояли у ряд вздовж стіни.

– Радий вас бачити, Дмитре. Присядьте, у нас буде довга розмова.

Дмитро, схиливши голову, пройшов кабінетом і сів на вказаний стілець. Нарешті хтось хоче йому пояснити, що відбувається. О, у нього є безліч запитань. Море, лавина запитань! Дмитро вже розкрив було рота, але чомусь не зміг вичавити з себе жодного звуку. Господар кабінету з табличкою «Консул» мав над ним якусь дивну владу, примушуючи поводитись так, як зазвичай поводитьсь підлеглий у кабінеті керівника. Дмитро лише безпорадно глянув на співрозмовника і вирішив очікувати, що скаже той. Маленький лисий чоловічок посміхнувся, мовляв, я все розумію, поставив лікті на стіл перед собою і сплів пальці рук.

– Отже, ми нарешті зустрілись. Насамперед давайте познайомимось. Я Консул організації, яку ми звикли іменувати Легіон Хронос. Сподіваюсь, вам вже доводилось чути цю назву?

– Так, хоча...

– Мое ім'я Марк Светоній. Ви, як мені відомо, Дмитро Міщенко?

– Саме так, – відповів Дмитро, взявши себе до рук. – Залишається додати: який абсолютно нічого не розуміє.

Марк Светоній співчутливо посміхнувся.

– Не переймайтесь. Ви тут якраз для того, щоб отримати усі потрібні пояснення. Останні події вас е-е... здивували?

– Вони мене шокували, пане Марк.

– Саме так. На жаль, це завжди відбувається саме так, і ми безсилі вплинути на процес. Громадяни не мають права здогадуватись про існування нашої організації, це записано у законі. Тож підготувати вас до майбутніх подій ми просто не мали права. Крім того, все відбувалось занадто стрімко – Преторій мало не втратив контроль над ситуацією.

Дмитро, вирішивши, що вдавати з себе бідного родича йому все ж не з руки, вільніше розмістився на стільці, дістав з рюкзака пляшку мінералки і відкоркував її.

– Не бажаєте водички?

– Ні, дякую.

Дмитро зробив кілька ковтків, після чого заховав пляшку назад у рюкзак.

– Не хочете розповісти про все з самого початку?

– З радістю. Отже, як ви вже могли здогадатися, світ, до якого звикли ви, не є унікальним і єдиним з точки зору теорії просторово-часового континууму. Все значно складніше і, як б сказав, заплутаніше.

– Це я помітив у першу чергу.

Марк Светоній блиснув поглядом крізь окуляри.

– Ви не могли б спочатку вислухати?

– Так, звичайно.

– Дякую за увагу, – сказав Марк Светоній повним сарказму голосом і за мить продовжив розповідь: – Уявіть собі, що час не є незворотною величиною. Тобто він може рухатись вперед і назад з різною швидкістю, а може й зупинятись. Все, що для цього потрібно, уміти ним керувати. Ми це вміємо. Ми – Легіон Хронос. Коротко кажучи, ми можемо зазирнути в минуле або у майбутнє на необмежений проміжок часу. Звісно, не втручаючись у хід подій.

Так і є, подорожі у часі. Поклавши руку на серце, Дмитро повинен був визнати, що саме про них він очікував почути відтоді, коли така здогадка вперше прийшла йому на розум. Попри всю неймовірність, саме про це твердили усі факти. Не знаючи, як має себе повести після такого фантастичного відкриття, Дмитро вирішив продовжити плавання за течією, з'ясовуючи усі подробиці. До найменших дрібниць. Можливо, саме така лінія поведінки дозволить згодом досягнути картину в цілому. Він продемонстрував господарю кабінету блискучу посмішку і знизав плечима:

– Круто. А яким чином ваші феноменальні здатності пов'язані з тим, що з поверхні Землі пропали люди, а час зупинився?

– Ніяк не пов'язані. Скажу більше: ніхто нікуди не зникав. Це відбулось тільки у вашому суб'єктивному сприйнятті. Якщо сказати простими словами, ви випали з просторово-часового континууму і стали свідком конфлікту між нашою організацією і КВТП.

Дмитро зітхнув. Перше враження, яке панувало над ним під час подорожі у футуристичне підземелля, поступово втрачало свою владу. Залишалась лише підозра, що він опинився у центрі якогось неймовірного розіграшу. Та чи справді розіграшу? Бандити, переслідування яких йому ледве вдалось уникнути, зовсім не були схожими на лагідних жартівників.

– Все це так неймовірно... – зітхнувши, зізнався Дмитро.

– Лише на перший погляд. Для нас це реальність. Не забувайте – стереотипне мислення далеко не завжди відкриває істину. Тож спробуйте для початку поставитись до моїх слів з відповідальністю. Ми з вами у надто серйозній грі, щоб недооцінювати її наслідків.

Дмитро змушений був погодитись. Принаймні до того часу, коли не отримає підказки з приводу своєї подальшої поведінки.

– А хто такі ці КВТП? – запитав він. – І чому, чорт забирай, вони намагались мене убити?!

Марк Светоній почав барабанити пальцями по столу.

– Про все за порядком, – сказав він згодом. – Спочатку ви повинні запам'ятати, що варвари з КВТП – погані хлопці. Організація, яка намагається порушити закон про Час, використовуючи фізичні властивості континууму у власних цілях. Цілі найрізноманітніші. Це збільшення політичного впливу у різні епохи, збагачення тощо. І, як наслідок, численні спроби зміни майбутнього. Їх діяльність несе загрозу існуючому балансу сил. Зараз ця загроза велика як ніколи. Я думаю, перед тим, як переміститись, ви мали змогу спостерігати у континуумі свідoctва цього.

– Ви маєте на увазі червоне саяво на обрії?

– Саме його. Не здогадуєтесь що це?

– Жодною мірою.

Марк Светоній вдоволено посміхнувся.

– Звичайно, звичайно. Так і повинно бути. Що ж, я вам поясню – ви стали свідком спроби зміни майбутнього. Пам'ятаєте оповідання Рея Бредбері «І вдарив грім»?

– Я не надто цікавлюсь науковою фантастикою... Там щось про роздушеного метелика?

– Саме так. Темпоральний мандрівник роздушив у Мезозої метелика, що й призвело до кардинальних змін у майбутньому. В нашому випадку ви стали свідком спроби варварів змінити майбутнє на початку XXI століття. Криваво-червоні сполохи на обрії це візуальний ефект, викликаний збудженням у темпоральному полі. Саме тому ми змушені були вдатись до радикальних заходів, тобто до введення червоного коду.

Червоний код. Про нього говорив щось загиблий легіонер, якого конвоїри називали Тревором.

– Що таке ваш червоний код?

Марк Светоній, не зморгнувши оком, одразу ж посипав фразами, схожими на цитати з наукового довідника:

– Червоний код є назвою ситуації, під час якої проводиться відокремлення від просторово-часового континуума певного його проміжку. Клонована модель штучної реальності може існувати певний час, відтворюючи, до певної межі, реальний світ, щоправда, з деякими винятками. Фізичні явища видозмінюються пропорційно часу існування моделі і можуть варіюватися в залежності від поставлених під час моделювання задач. Така собі петля часу, що завмер. В ній ви й опинились, юначе. Для вас час застиг, а решта земної кулі продовжила свій рух за часовою координатою. Все просто. Разом з вами залишились наші легіонери і два агенти КВТП, помічені нами під час спроби зміни майбутнього. Що ж стосовно до намірів вас убити, навряд чи варвари ставили перед собою подібну ціль.

– Ви не повірите, люб'язний Марк... як вас там... Светоній, але вони дуже ретельно намагались у мене влучити з цілком вогнепальної зброї.

– І все ж мушу наголосити – ніхто не мав наміру вас убивати. Ви просто не здогадуєтесь, на якому рівні знаходиться медицина у КВТП. Вони мали на меті вас підстрелити й

викрасти. Повернути вас до життя навіть за умови серйозних поранень – справа кількох діб.

Дмитро відчув, як по його спині стікає холодний піт. Так просто все – підстрелити, а потім вилікувати. Як медведя, що утік з зоопарку й зазнав обстрілу транквілізаторами.

– Добре, якщо навіть все так, як ви кажете, навіщо комусь мене викрадати?

Марк Светоній похитав головою.

– Поки це закрита інформація. Скажіть краще, мої люди... мені доповідали, що вони...

– Вони загинули, – зітхнув Дмитро.

Марк Светоній встав з-за столу і повернувся до Дмитра спиною, розглядаючи щось у великому панорамному моніторі. Від хлопця не приховалось, що співрозмовник знаходиться у стані сильного душевного хвилювання. І цієї хвилини Дмитро відчув до нього якщо й не приязнь, то принаймні співчуття. Можливо, він дарма ставиться до нового знайомого так, як зазвичай ставиться затриманий правопорушник до свого слідчого.

– Як це сталося? – запитав за хвилину Марк Светоній.

Дмитро коротко переповів обставини зустрічі у бістро і убивства легіонера на ім'я Тревор. Згадав також, що той говорив про смерть свого напарника. Марк Светоній кілька секунд мовчав. Коли повернувся, його очі були вологими.

– Мушу визнати, у нашій роботі це звичне явище. Велика ціль потребує великих жертв, – мовив він глухим голосом.

Дмитро деякий час мовчав.

– Ви мені вибачте, пане Марк, але погодьтеся – все це виглядає досить дивно. Надто вже скидається на маячню душевнохворої людини.

– Що саме?

– Все. Від початку і до кінця.

– Лише для вас. Для мене це звичайна буденність.

– Легіонери, варвари... Я хотів би знати, яким боком до цього звичайний студент третього курсу технічного факультету?

– До цього ми повернемося пізніше. Боюсь, у двох словах мені важко буде вам все пояснити, тож робитимемо все поступово. На початковій стадії ви будете знати лише те, що вам необхідно знати. І повірте мені, ситуація, у яку ви потрапили, не є чимось дурним жартом. Все дуже й дуже серйозно.

– Судячи з того, що я бачив на подвір'ї вашої резиденції, жартами тут і не пахне.

– Саме так. Ми ведемо війну, і від її наслідків залежить надто багато. І ви опинилися тут зовсім не випадково. Просто наша війна торкнулась і вашого життя, хотіли ми того чи ні.

Марк Светоній говорив загадками, але Дмитро не поспішав вимагати на них відповіді. Натомість, спробував зайти з іншого боку.

– Скажіть, а чому саме Легіон?

Консул повернувся за стіл. Сів у своє «міністерське» крісло і відкинувся на спинку.

– Вас непокоять терміни?

– Не лише. Головним чином сам факт вашого існування. Але терміни також.

– З термінами все просто. Щоб не видумувати велосипед, під час створення Легіону Хронос наші попередники перейняли ієрархію, яка існувала у легіонах Давнього Риму. На мій погляд – найбільш бездоганну з тих, які пам'ятає військова історія людства. Командувач Легіону носить звання Консула, йому підпорядковується Легат, який, у свою чергу, є безпосереднім начальником для шести Військових Трибунів. Кожному з трибунів підпорядковується п'ятдесят дев'ять Центуріонів. Центурія нараховує сотню легіонерів. Є ще молодші офіцери, але зараз ми тут з вами не для того, щоб детально вивчати структуру і тактику дій нашої організації.

– А КВТП? Чому така назва?

– Вони самі себе так іменують, – знизав плечима Марк Светоній. – Конгрес Вільного Темпорального Простору. Як я вже казав, ці люди намагаються перебудувати світ під себе і не цураються жодних засобів. Спочатку вони були слабкими... Ми могли з ними впоратись без великих зусиль. Але поступово все ускладнювалось, тож зараз нагадує повномасштабні бойові дії. З десятками загиблих і сотнями поранених. Мені шкода, Дмитре, але ви, самі того не сподіваючись, попали у центр конфлікту.

– Пощастило, нічого казати.

– Ми не обираємо свою долю. Вона обирає нас.

Намагаючись перетравити інформацію, отриману за останні кілька хвилин, Дмитро помовчав.

– Я так думаю, це далеко не все, що вас цікавить?

– Звісно.

– Не переймайтесь, юначе, ви ще будете мати багато часу для того, щоб отримати відповіді на свої запитання.

– Ну, так просто ви мене не позбудетесь, – рішуче помотав головою Дмитро. – Де ми з вами знаходимось?

Консул зітхнув.

– Технологія, подібна до червоного коду, але значно більш складна. Саме завдяки їй створено локацію, відокремлену від решти просторово-часового континууму. Ми її іменуємо просто – локація Легіону Хронос. Цілком реальний світ, який існує у просторі і часі незалежно від світу, з якого прибули ви, мій друже. Механізми утворення подібних місць вам поки що знати не обов'язково, достатньо буде сказати, що наші технології дозволяють це зробити. Просторово-часові координати невідомі нікому, окрім командування і людей, які мають потрібний рівень доступу. Таких пересторог, як можете здогадатись, мусимо дотримуватись через діяльність КВТП. Дізнавшись координати, вони зможуть завдати удар у саме серце нашої організації, тож ніякі перестороги не можуть бути зайвими. Орієнтовно, якщо вам це цікаво, ми знаходимося на кілька часток секунди позаду реального часу, десь у XVIII сторіччі. Гарна екологія, відсутність великих міст, знаєте...

– Не любите галасу?

– Можна і так сказати.

Дмитро дивився на співрозмовника і не знав, вірити йому чи ні. Все, кожне слово, кожний окремий звук, сказаний цим плішивим чоловічком, суперечив тому, що Дмитро звик вважати здоровим глуздом. Маячня! Проте, чи весь час, що минув після того, як він отримав повідомлення від покійного нині Тревора, не був запереченням здорового глузду, абсурдним сновидінням? Гонитва навперейми зі смертю, зникнення людей, дивне місце, у якому він зараз знаходився... Все вимагало пояснень і додаткової інформації. Дмитро безсило охопив голову руками.

– Пане Марк, скажіть, звідки ви взялись? З іншої планети? Відповідайте, я просто не переживу подальшого перебування у невідомості. Мені здається, що мій мозок не витримає. Я хочу знати все!

Господар кабінету з розумінням махнув головою.

– Що ж, ви маєте на це право. Справді не бажаєте відпочити і отримати відповіді пізніше? За останній час, наскільки мені відомо, у вас не було надто багато можливостей для відпочинку.

– Розповідайте.

Консул хитнув головою.

– Що ж, приготуйтеся, це займе деякий час.

– Я готовий.

Марк Светоній відкашлявся.

– Чудово. Отже, почнемо. Усі, з ким ви зустрічались після введення червоного коду і зустрінетесь у подальшому, є землянами. На жаль, теорія зоряних мандрівок так і залишилась теорією. Відстань, що відокремлює нас від найближчих зірок, є нездоланною. Що не скажеш про мандрівки у часі. Одного не надто гарного дня принцип переміщення у просторово-часовому континуумі було відкрито і досліджено. Тоді все і почалось. Я маю на увазі страхіття, з яким ми зараз ведемо боротьбу.

– Чому ж страхіття? Я, навпаки, думав, що здатність подорожувати у часі дарує людству великі можливості. Взяти хоча б перспективу уникнути фатальних помилок, що їх усі ми, час від часу, учиняємо.

– Типово ідеалістична точка зору, – розвів руками Марк Светоній. – І ви не перший, хто робить подібну помилку. Бачите, у можливості запобігти цим, як ви висловились, фатальним помилкам є зворотній бік. Скажіть, ви ніколи не замислювались, отримуючи, наприклад, виграш у лотерею, що все могло скластись інакше?

– Я не є шанувальником лотерей.

– І все ж?

– Так, його величність випадок може бути непередбачуваним.

– Ось! – звів догори вказівний палець Марк Светоній. – З появою теорії переміщень у часі його величність випадок втрачає вплив на ситуацію. Відтепер вона стає схожою на перегони у зворотному напрямку. Ти купуєш лотерею, але подібну купує й невідомий тобі Ікс. Після того як проголошено виграшну комбінацію, ти повертаєшся у той час, коли заповнював свій лотерейний квиток, і робиш так, щоб у ньому стояла саме та комбінація,

яка має виграти. Але подібну мету має той самий таємничий Ікс, котрий, не менш, аніж ти, хоче зірвати джек-пот. Між вами відбувається боротьба, під час якої ступінь впливу на минуле збільшується у геометричній прогресії. Першопричини і наслідки все більше заглиблюються у безодню часу, перетворюючись на справжнє протистояння. Поступово у грі опиняються ваші предки, їхні предки, сторіччя розкручуються проти часової стрілки, а ви все намагаєтесь бути першими у сліпому намаганні перемогти. І вас зовсім не турбують наслідки тієї несамовитої гонитви. Навіть не дивлячись на той факт, що причина вашої гонитви давно зникла і майбутнє, яке ви намагаєтесь змінити на свою користь, вже встигло перетерпіти таких корегувань, що у ньому, наприклад, взагалі ніхто не чув про таку річ, як лотерея. Розумієте, що я маю на увазі?

— Здається, так, — задумливо сказав Дмитро.

— У тому й річ. А тепер помножте все це на число мешканців земної кулі і у результаті отримаєте хаос. Ви будете жити у світі, у якому, просинаючись, ви не знатимете свого минулого, а будь-який вчинок зможе призвести до абсолютно непередбачуваних наслідків. Я скажу більше — вкладаючись спати, ви взагалі не будете знати, чи прокинетесь наступного ранку, позаяк цілком можливо, що ваш рід перервано чотириста-п'ятсот років тому завдяки якомусь шукачу пригод, що вирішив змінити континуум, користуючись власними уявленнями про доцільність. І навіть це ще не все. Скажіть, Дмитре, ви вважаєте, що право на приватне життя є природною необхідністю окремо взятої людини?

— Саме так.

— Маю надію, вам не потрібно пояснювати, що відбудеться з приватним життям кожного з членів суспільства у тому випадку, коли все його життя можна буде не лише прослідкувати, а й відзняти на кіноплівку. Стіни наших домівок стануть прозорими вітринами такого собі тераріуму на виставці, куди зможе заглянути кожен бажаючий. У світі просто не залишиться таємниць, і ми опинимось голими перед кожним, хто забажає більш прискіпливо поглянути на наше життя. Як вам перспектива жити у такому світі, Дмитре?

Дмитро немов прокинувся.

— Це просто жахливо, пане Марк.

— Я знав, що ви оціните, — з сумною посмішкою сказав Марк Светоній. — Але навіть не у цьому головна загроза, як не дивно.

— У чому ж вона?

— У тому, що природа просторово-часового континууму досі не досліджена до кінця. Тож втручання у нього є чимось на зразок спроби демонтувати працюючий ядерний реактор. Цілком можливо, що, змінюючи щось у перебігу подій, ми просто зруйнуємо Всесвіт. І от

для того, щоб запобігти усім цим прикрим побічним ефектам науково-технічного прогресу, створено Легіон Хронос. Час створення – осінь 4628 року від Різдва Христового. Через кілька місяців після того, як людиною на ім'я Бенджамін Джефферсон було винайдено теорію темпорального переміщення. Проте, як можете зрозуміти, зараз прив'язувати наше існування до будь-якої з епох безглуздо. Ми можемо існувати у Тріасовий період і в еру Біотехнологій. Легіон – це явище, яке неможливо вписати у будь-яку епоху. Ми охороняємо Історію. Єдина наша мета – заборонити втручання в її плин антропогенних факторів. Все повинно відбуватись так, як встановлено вищою силою Всесвіту.

Дмитро відчув, що в роті у нього пересохло, і був змушений знову полізти у рюкзак. Це не заховалось від очей Марка Светонія.

– Я попрошу принести чаю?

– Ні, не варто, – похитав головою Дмитро. – Краще продовжуйте. Мені справді цікаво. А ця ера Біотехнологій, про яку ви згадували, вона...

Марк Светоній похитав головою.

– Ця інформація теж поки що закрыта. Я вже казав – не будемо поспішати.

– Зрозуміло. Але що вам потрібно від мене? Чому я тут?

Марк Светоній уважно поглянув на Дмитра.

– Я маю честь запропонувати вам, молодий чоловіче, прийняти почесне запрошення Легіону Хронос і вступити на службу. І, клянуся своєю честю, – подібне запрошення отримує далеко не кожен з громадян.

Дмитрові стало весело.

– Я захисник історії? Насмішили. Ви просто не отримали характеристики на мою особу від інститутського викладача на прізвисько Буцефал. Та й з фізкультурою у мене...

– Боюсь, ви мене не зрозуміли, молодий чоловіче, – похитав головою Марк Светоній. – З огляду на все вищесказане, ви могли б здогадатись, що ми знайомі з вами значно більше, аніж Петро Олексійович.

– Так, так, звичайно, – потер підборіддя Дмитро. – Ви підглядали за моїм життям? Але ж це...

Марк Светоній іронічно посміхнувся.

– Ну от, ви й на собі відчули негативні наслідки темпоральних подорожей. Втім, повинен вас заспокоїти. Ваше життя було розглянуто лише у тій мірі, у якій цього потребувала ваша ж безпека.

Дмитро зітхнув.

– Слухайте, перше, що мені приходить у голову, це просити вас повернути все у зворотному напрямку. Я не хочу знати ні про який Легіон Хронос і мені плювати на КВТП. Я не хочу у Тріасовий період. Я хочу у 2017 рік. Можливо, я одружусь. За кілька років у мене народиться карапуз і все піде, як у мільярдів представників людської раси. Навіщо мені все те, що ви пропонуєте?

Марк Светоній обдарував Дмитра співчутливою посмішкою.

– Боюсь, ви не маєте такої можливості. Не забувайте – таємниця існування Легіону є непорушною. Жоден з громадян не має знати про наше існування, це закон.

– А якщо я скажу ні?

– Тоді залишитесь довіку жити у локації, у якій ми зараз з вами знаходимось. У колонії варварів.

– І велика колонія?

– Кілька тисяч людей. У їхньому розпорядженні цілий континент – Північна Америка. Не найгірший спосіб провести життя, однак, як на мене, надто нудно.

– Тобто ви хочете сказати, що маєте тут кілька тисяч людей, які свого часу відмовились стати легіонерами?

Марк Светоній метнув на Дмитра швидкий погляд. Очі його звузились і запалали.

– Я не кажу про відмову. Я повторюю – честь стати легіонером надається далеко не кожному. Ті люди – знешкоджені агенти КВТП або випадкові свідки діяльності Легіону, які за своїми інтелектуальними і психофізичними здібностями нам не підходять. Ви інший випадок. Повірте, ваші батьки мали б змогу пишатися вами! Отже, вибирайте.

– Що? – на мить Дмитро забув про все сказане перед цим, сконцентрувавши увагу на останніх двох словах. – Що вам відомо про них?

– Не надто багато, – знизав плечима Марк Светоній, і Дмитру здалося, що Консул щось намагається приховати. Він встав і наблизився до столу.

– Ви маєте якесь відношення до їхньої загибелі?

– Не зовсім так...

– Пам'ятайте: це важливо для мене. Важливіше, аніж ваш чортів Легіон!

Марк Светоній подивився на Дмитра впритул.

– Заспокойтесь. І сядьте. Повірте, молодий чоловіче, ми з вами по один бік барикад.

Дмитро повернувся на своє місце і спробував опанувати себе.

– Вибачте, – сказав він похмуро.

– Нічого. Розумієте, Дмитре, великий період вашого минулого життя дійсно розглядався нами досить прискіпливо. Можливо, ми навіть втручались в його перебіг. Але це робилось виключно з позиції суворої необхідності. І боюсь, що на значну частину ваших запитань я не зможу дати відповідей. Так потрібно. Але все попереду. На даному етапі найголовнішим є питання: ви приймаєте пропозицію стати легіонером?

– Ви казали, що легіонери часто гинуть? – бовкнув Дмитро лише для того, щоб виграти час і зібратись з думками.

– Так, це правда. Наша робота іноді буває небезпечною. Жодних гарантій безпеки я дати не зможу. Але цей факт вас не зупинить. Я маю рацію?

– Хіба обіцянка, яку я дав тітці Вірі, щодо моєї участі в АТО, – і хоча настрої Дмитра був зовсім не таким, щоб переводити все на жарт, він не покидав спілкуватися у своїй звичній манері.

– Участі у чому? – не зрозумів Марк Светоній.

– У антитерористичній операції. Так сором'язливо у моєму світі називають війну з сусідньою країною, жителі якої масово втратили здоровий глузд. Втім, тітку Віру я ніколи не слухав.

Дмитро відчув, як частина його свідомості, саме та, що з дитинства примушувала вірити у декорації, якими від нього намагаються прикрити справжнє життя, почала вимагати негайного прийняття пропозиції. Мало того, шосте відчуття, яке вже не раз приходило йому на допомогу, тепер не підказувало, волато, прохаючи пристати на пропозицію Марка Светонія. Чорт забирай, а чому б і ні? Принаймні, життя стане значно більш цікавим, аніж під час штурму маршрутного таксі або вечірнього сидіння перед телевізором. Тим більше, вибору у нього не залишається. Він ніколи не зможе погодитись на довічне помешкання у

колонії невдах, навіть якщо ця колонія володіє цілим континентом! Крім того, цей натяк на долю батьків. І той сон, вони були немов живі... Дмитро, внутрішнє погоджуючись на пропозицію, вирішив випитати у співбесідника все, що зможе:

– Скажіть, Марк, а чому саме я?

Консул сумно посміхнувся самими лише куточками губ.

– Є деякі обставини.

– Які саме?

– Я можу розповісти далеко не все.

– Буду вдячний за будь-яку інформацію.

– Добре, нехай буде по-вашому. Напевне, ви вже здогадались, що спроба змінити майбутнє, у яку ви були втягнуті, пов'язана саме з вашою особою?

– Так, я зрозумів це давно.

– Тоді вас не здивує той факт, що о двадцять третій двадцять дві, якби не відбулась ваша зустріч з легіонером, ви мали загинути. Кабріолет вилетів з-за рогу на високій швидкості. Водій не впорався з керуванням і протаранив автобусну зупинку біля бістро «Троянда», на якій ви мали стояти. Видовище не для слабкодушх.

– Але ви самі щойно казали – у цих людей не було наміру мене вбивати.

– Викрадення мало відбутись у петлі континуума, яка відокремилась від основної матриці о двадцять третій двадцять. Що ж стосується реального світу, все відбулось саме так. Винуватців аварії, до речі, так і не знайшли. – Марк Светоній зустрівся з Дмитром очима і останній зрозумів – він каже правду. Можливо, знову шосте відчуття, а можливо, просто щось було у погляді Консула. Дмитро кілька хвилин сидів мовчки, намагаючись звести до купи думки, які розбігались, немов таргани під електричним світлом.

– Але для чого їм була потрібна моя смерть? Я простий, нікому невідомий студент. Не політик і не полководець! Що їм могла дати моя загибель?

– Ми часто недооцінюємо нашу роль у житті навколишніх, – розвів руками Консул. – Ви саме такий випадок. Мова йде про династію. Її представники у майбутньому стануть справжнім головним болем для КВТП і славою для Легіону Хронос!

– Династію?!

– Ви здивовані?

– Більше ніж вам здається.

– І все ж це правда. Згадайте Булгакова: «Ах королева, питання крові – найбільш складні питання у світі! І коли б розпитати деяких прабабусь і особливо тих із них, що користувались репутацією смиренниць, найдивніші таємниці розкрились би, шановна Маргарита Миколаївна. Я жодним чином не погіршу, якщо, кажучи про це, згадаю колоду карт, що її хитро тасує картяр...»

– І що?

– У вас схожий випадок.

Дмитро потер скроні. Він раптом відчув таку нелюдську втому, що ледь-ледь не застогнав.

– Добре, зараз я не у тому стані, щоб розмірковувати про Булгакова і картярські фокуси. Але як же тітка Віра, мої знайомі? Їм ця подія завдасть болю.

– Звичайно, завдасть. Але цей факт нічого не змінює. Я ж казав – громадяни не можуть знати про існування Легіону Хронос. Це закон і закон вкрай необхідний для збереження статус-кво просторово-часового континууму. Ми все влаштували так, щоб ваше зникнення вони сприйняли як цілком тривіальний, хоча й, безумовно, трагічний випадок. Ваш клон там, у континуумі, зайняв своє місце під могильним горбком. Не переймайтесь – проста імітація людського тіла, без інтелекту і свідомості.

– Тобто вони стануть свідками моєї смерті? Точніше – її постановки? Але ж це жорстоко!

– Життя взагалі жорстока річ.

Дмитро присвиснув.

– Цікаво сюжет закручено. Мене просто прибрали з власного життя.

– Це не наша вина, Дмитре, – Марк Светоній почав передивлятися якусь документацію, даючи зрозуміти, що аудієнція підходить до кінця. – До того ж, повірте мені – те, що вам пропонують, значно краще, ніж ваше минуле життя. Але ми забарились, а у мене багато справ.

– І це все, про що ви можете розповісти?

– На даний момент все.

Марк Светоній поглянув на Дмитра повним офіціозу поглядом.

– Дмитро Міщенко, ви приймаєте високу честь стати легіонером і присвятити своє життя захисту Історії?

– Так, – знизав плечима у відповідь Дмитро. – Хоча ще вчора не очікував би від себе подібної відповіді.

– Поздоровляю вас. А тепер вирушайте на підготовку, вас супроводять. Зустрінемося після присяги, перед вашим першим завданням. Успіхів, майбутній легіонере!

Дмитро подякував Консулу легким нахилом голови, повернувся до дверей і тієї ж миті відчув, як його щось несильно кольнуло у шию.

– Ай! Що ви собі дозволяєте?! – поглянув він на чоловіка у білому комбінезоні, який матеріалізувався з повітря.

– Стандартна процедура, – поспішив заспокоїти його Марк Светоній. – Не переймайтеся. Вам пізніше все пояснять.

Він видалив помахом руки невідомого у комбінезоні, після чого той, натиснувши одну з кнопок на своєму браслеті, зник так само раптово, як і з'явився. Дмитро потер місце уколу. Шкіра там ледь відчутно свербіла, проте болю не було.

– Ще раз бажаю успіхів у навчанні, – сказав Консул, і Дмитро пішов геть.

Після того як двері за ним зачинились, Марк Светоній кілька хвилин сидів, про щось замислившись. Нарешті зітхнув і натиснув кнопку переговорного пристрою на панелі столу.

– Ви чули нас, Геліодоре?

– Так, друже Консул.

– Що скажете?

– Казка про династію легіонерів виглядала не зовсім переконливо.

– Можливо. Але ж ви розумієте, що я не міг розповісти юнакові про те, що його батьки знаходяться у полоні варварів і їх могли б шантажувати у разі, коли б змогли до нього добратись.

– Чому б ні? Він має стати легіонером, а не благородною дівцею.

– Він надто багато пережив з тієї пори, коли його батьки приєднались до наших лав. Тож будьте до нього менш вимогливим.

– Як скажете, друже Консул, – хмикнув Геліодор. – Проте, маю великі сумніви, що з цього розумника ми зможемо виховати легіонера.

– Побачимо. – Марк Светоній вимкнув мікрофон, відкинувся на спинку крісла і втомлено заплющив очі.

Розділ 8

Локація Легіону Хронос

Поза межами визначення координат часу

Учбовим центром Легіону Хронос виявилась досить велика будівля у ренесансному стилі. Вона була схожа на фортецю, що втратила своє військове значення і перетворилась на стилізований під старовину палац. Стрибок крізь простір, здійснений за допомогою комунікатора, знову вразив Дмитра, примушуючи вважати все навколо нереальним. Натомість вкрите мохом каміння, з якого було побудовано палац, навпаки, твердило: все відбувається насправді. Щоб позбавитись відчуття недовіри, Дмитро навіть підійшов до муру і погладив його рукою. Камінь був шорстким та холодним. Від нього пахло сирістю. Двоє легіонерів, які супроводжували Дмитра, почали прощатись.

– Ласкаво просимо до пекла, друже, – продемонструвавши усі тридцять два зуби, сказав один з них.

– Прошу? – не зрозумів Дмитро.

– На тебе очікують десять тижнів, які ти зможеш провести надзвичайно змістовно і динамічно! – реготнув другий.

Дмитро поглянув на свою долоню. На ній залишилися сліди вапнякової кришки.

– Де ми?

– Учбовий центр Легіону Хронос. На жаргоні рекрутів – пургаторій.[5 - Пургаторій (лат.) – чистилище.]

Легіонери поглянули один на одного і розреготались.

– Що тут смішного?

– Побачиш, – легіонери розсміялись ще дужче.

– Послухайте, добродію, а ви могли б мене спровадити у більш пристойне місце?

– Боюсь, що ні, – насмішкувато покрутив головою один з них.

– Ну то не бачу необхідності скалозубити!

– Згодом ти його побачиш, новобранцю. По закінченню навчання, – легіонери віддали йому честь, приклавши правиці до грудей і зникли.

– Дякую за компанію, – зітхнув Дмитро, звертаючись до порожнечі, і почимчикував бруківкою до воріт палацу.

Він минув підвісний, збитий з грубих дубових колод міст перед надбрамною вежею, у якій було розташовано вже звичний броньований бункер з гарматами. Охоронці біля гармат, скоріш за все попереджені про його прибуття, тільки ліниво позирнули й продовжили гру в шашки. Лише один з них відійшов від гурту, і Дмитрові прийшлося пройти процедуру упізнання, що її провели за допомогою якогось чудернацького приладу.

– Проходь, – буркнув до нього нарешті охоронець і повернувся до решти вояків.

– Дякую за гостинність, – в тон йому сказав Дмитро і продовжив подорож. На охоронців слова прибулого не справили ніякого враження.

Опинившись на подвір'ї, він навіть зупинився, вражений побаченим видовищем. Тут не було гелікоптерів, винищувачів і бронемашин. Не було навіть озброєних бійців з карабінами у руках. І жодної аналогії з чистилищем. Натомість, серед широкого майдану, оточеного високими, повитими плющем стінами, розташувався водограй, струмені якого дзюркотіли і виблискували у променях сонця. Далі, за водограєм, майдан звужувався і перетворювався на дві, оточені охайно підстриженими кущами, алейки. Обидві вони, згинаючись ятаганом, добігали широких мармурових сходів. Сходи вели до триповерхового палацу з високими стрілчастими вікнами, майстерною ліпниною і витонченими скульптурами, що завмерли у нішах над карнизом. На чотирьох невеличких вежах, що увінчували кутки палацового даху, було встановлено флюгери у вигляді середньовічних герольдів, які, приклавши до вуст свої сурми, готувались пожбурити у простір дзвінку мідь. Дмитро швидко оглянув палац і перевів погляд на живу картину, яка цікавила його значно більше, аніж архітектурний витвір невідомого генія. Перед ним серед

вимощеного бруківкою майдану зійшлись у поединку на шпагах двоє фехтувальників у білих шовкових сорочках, вузьких чорних бриджах і високих ботфортах. Придивившись уважніше, в одному з бійців Дмитро пізнав молоду симпатичну дівчину. Він нерішуче наблизився і почав спостерігати за двобоєм, мимоволі милуючись граційними рухами бійців.

А дивитись справді було на що! Фехтувальники, судячи з усього досить досвідчені, легко переміщались подвір'ям, пригинались у випадках, або приймали стійки для захисту від ударів супротивника, схрещували клинки і знову розходились, намагаючись перехитрити один одного під час чергової атаки. Загрозливого вигляду бойові шпаги з почорнілими від часу клинками і блискучими срібними ефесами відзивались розкотистим дзвоном, зустрічаючи клинок супротивника. Іноді вони з шипінням розрізали повітря, примушуючи Дмитра поморщитись. Цілковито поринувши у поединок, фехтувальники вигукували короткі іронічні фрази, сміялись і накручували один одного. Дмитра вони помітили не одразу. Коли все ж звернули на нього увагу, навіть не подумали зупиняти поединок. Лише по перебігу довгих десяти хвилин, розірвавши кінчиком шпаги сорочку на плечі у хлопця, фехтувальниця зупинилась і церемонно вклонилась супротивнику.

– Значно краще, Якоб, але маеш над чим попрацювати, – вона витерла спітніле чоло рукавом сорочки. – У випаді відкриваєшся значно більше, ніж потрібно.

– Інакше б я не був джентльменом, – той, кого назвали Якобом, недбало оглянув розірвану сорочку і криваву подряпину на плечі, після чого пішов геть, кинувши наостанок: – Схоже, нашого полку прибуло!

Дівчина закинула шпагу у піхви, які лежали неподалік від неї на кам'яній чаші з нарцисами, і підійшла до Дмитра.

– Вітаю, рекруте, нас повідомили про тебе. Як добрався?

– Швидко, – знизав плечима Дмитро.

– Я Нора. Наступних кілька тижнів буду займатись твоєю бойовою підготовкою. А для початку витягни руки з кишень і стань струнко!

Від несподіванки Дмитро мало не розкрив рота. Ним намагалась командувати дівчина! Ним, Дмитром Міщенком, який не дозволяв подібного з собою обходження навіть тітці Вірі і набридливому Буцефалу!

– Мені й так непогано чути, – насмішковано сказав він.

Нора у відповідь знизала плечима, ступила крок назустріч і поглянула на Дмитра впритул.

– Подана команда струнко, рекруте! – повним металу голосом вигукнула вона. – А це значить, що ти, маленький шматок лайна, повинен витягти свої руки з кишень і виконати наказ! І можеш повірити – я маю досить засобів домогтись виконання моїх наказів!

Не дивлячись на те, що Нора була на півголови нижча, Дмитрові раптом здалось, що вона нависає над ним. Він кілька секунд дивився їй в очі, після чого, з виглядом переможеного, опустив погляд і виструнчився.

– Так краще, – відступила на крок Нора. – Нічого особистого, рекруте, але ти повинен зятямити – дисципліна понад усе! Повтори!

«Так, сюрпризи починаються з порога», – подумав Дмитро, а вголос перепитав:

– Що зробити?

– Повтори!

– Дисципліна понад усе!

– Так краще. І на майбутнє пам'ятай: ти прибув не до інституту благородних дівиць. Це Легіон, зятямив?!

– Зятямив, – відповів Дмитро.

– Не чую!

– Я сказав: зятямив!

– Не чую!

– Так точно!

Нора помовчала, після чого повернулась і пішла до сходів, даючи Дмитру зрозуміти, що він мусить рухатись слідом. Крокуючи за нею, він відчув злість. На себе, на це дівчисько, що зустріло його з гостинністю прусського фельдфебеля, на обставини, завдяки яким опинився у цьому місці.

– Послухай, Норо, – сказав він, маючи єдиним наміром помститись за слабкодухість, яку виявив щойно під час розмови.

– Слухаю.

– У тебе гарні сідниці.

Вона повернулась і кинула на Дмитра насмішуватий погляд.

– Повір, хлопче, за кілька днів тобі буде не до цього.

– Ти впевнена?

– Цілковито.

– Але я якось не звик втрачати інтерес до дівчини, яка мені подобається.

– Для тебе я не дівчина.

– Справді? Тоді хто?

– Інструктор з бойової підготовки.

– Що ж поробиш, коли інструктор з бойової підготовки така гарна особа.

На мить Дмитру здалося, що у погляді Нори зник начальницький блиск і проглянула зацікавленість. Але лиш на мить. Наступної секунди вона напустилась на нього з новою силою:

– Припинити розмови, рекруте! Коли я буду мати необхідність отримати від тебе відповідь, я поставлю запитання!

– Так точно! – вдруге виструнчився Дмитро.

– Ходімо.

І він скорився. Опустивши голову, крокував за Норою коридорами палацу, потайки роззираючись навсібіч. Дивувався різючій несхожості цих просякнутих ностальгією до минулого інтер'єрів від тих, що їх бачив дорогою до кабінету Марка Светонія. Тут не було білих стін і блиску полірованого металу. Їх замінювали важкі складки оксамитових гардин на вікнах, портрети невідомих Дмитру людей, що поглядали зі стін задумливими поглядами, дерево і бронза. Враження було таким, ніби він потрапив у музей. Надзвичайно багатий і добре доглянутий музей. І чомусь цієї миті Дмитрові пригадалась мандрівка до Парижу. Як же це було давно, а він досі пам'ятав тривожне очікування, коли батько, одного разу повернувшись з роботи, повідомив, що на вихідні вони вирушають до європейського Диснейленду. Як рахував дні, як уявляв собі це небачене чудо, цю країну мрій, у якій дитячі фантазії мали перетворитись на реальність, а улюблені персонажі диснейвських мультиків ожити. Однак, попри весь зовнішній блиск імперії розваг, розташованої неподалік від Парижа, не вона запам'яталась найбільше дванадцятирічному

Дмитру. Чомусь значно більше вразив Лувр. Величний і розкішний, блискучий і сповнений тієї витонченості, яка відрізняла епоху європейського Ренесансу. Цієї миті, подорожуючи коридорами палацу, що його недавні конвоїри іменували глузливым словом «пургаторій», Дмитро пригадав відвідини Лувра настільки детально, ніби це відбулось напередодні. Багатющі, витончені інтер'єри, скульптури античних майстрів, картини художників епохи Відродження. А найбільше – статую французької народної героїні Жанни д'Арк, про яку вперше почув саме тоді, під час екскурсії у Лувр. Він не міг сказати, чим саме так вразила його пофарбована у колір золота скульптура, яка зображувала затуляту у лицарські обладунки дівчину верхи на коні, з мечем при поясі і штандартом у руках. Пригадував, як роздивлявся їй і намагався уявити, якою ж була вона, ця таємнича й чарівна дівчина колись, до того, як замерла на постаменті навпроти Лувру, втілена у бронзу. Про що думала, стискаючи у руках свій штандарт, кого бачила перед собою, задумливо позираючи вдалечінь. Той день він запам'ятав на все життя. І тепер чомусь пригадав. Пригадав і відчув, як його випробуване шосте відчуття настирливо заворушилось у свідомості, натякаючи на щось досі невловиме й ефемерне.

Розділ 9

Зійшовши сходами на третій поверх, Нора відчинила одні з довгого ряду дверей і увійшла до великого приміщення, яке було заставлене двоярусними ліжками. Точнісінько як солдатська казарма, що їй Дмитро бачив колись у кіно. Хіба що не відчувалось того бездоганного порядку, який відрізняє приміщення для військовослужбовців. На кількох ліжках, ліниво позираючи на прибулих, лежали молодики у блакитних мішкуватих комбінезонах. Ще кілька рекрутів, схожих на них як дві краплі води, сиділи на лаві за довгим столом. На столі горою було навалено книги і різнокольорові журнали, лежала шахова дошка і кілька електронних планшетів. Помітивши Нору, усі присутні підхопились і, виструнчившись, замерли.

– Вільно, – недбало промовила вона, і Дмитро щиро пожалкував про тон, який дозволив собі щойно.

– Знайомся з колегами по нещастю, мачо, – насмішкувато сказала до нього Нора. – Потім зайдеш в кабінет до лікаря. Після цього до вечері ти вільний.

– О котрій вечеря? – спробував Дмитро прикрити напускною діловитістю своє розгублення.

– О шостій. Не переймайся, голодом не замордують.

– Дякую на доброму слові.

– Та на здоров'я. І ще одне: ніколи не залишай без нагляду комунікатор. За це я караю дуже жорстоко, – Нора вказала на браслет, що його Дмитро зняв з натертого зап'ястя і крутив у пальцях, ще раз посміхнувшись крижаною посмішкою, після чого пішла геть.

– А де кабінет лікаря... – відповіддю на запитання слугували кроки, що віддалялись.

Дмитро пройшов уздовж виставлених у ряд ліжок і зупинився поряд з тим, яке стояло біля вікна.

– Вільно? – запитав він у білявого хлопчини років двадцяти, який сидів на сусідньому ліжку і щось читав з монітора електронного планшета.

– Так, можеш займати, – усміхнувся той і подав руку. – Я Робо.

Дмитро відповів потиском руки і, не знаючи, як діяти далі, сів на ліжку.

– Там, у шафці біля стіни, комбінезон, переодягнись, – сказав Робо.

Дмитро скорився. Серед довгого ряду настінних шафок знайшов ту, на якій стояв той самий номер, що й на ліжку. Відчинивши дверцята, Дмитро натрапив тут на повний комплект обмундирування, що складався з мішкуватого комбінезона, шкіряної портупеї і важких черевиків. Комбінезон був пошитий з цупкої тканини і мав для захисту пластикові пластини на колінах і ліктях. Довершував уніформу малиновий берет з емблемою у вигляді золотого орла на тлі годинникового циферблату.

Розклавши на ліжку комбінезон, Дмитро відчув, що настроїв полишив його остаточно. Очевидним був той факт, що надто теплого прийому йому тут ніхто не готував. Раптом нестерпно захотілось ущипнути себе і переконатись: все, що відбувається навколо, є лише дурним сном. Невідомий дописувач, варвари, час, що зупинився, пусте місто, а потім розмова з лисим чоловічком і пропозиція стати бійцем підрозділу, про існування якого Дмитро день тому не мав жодного уявлення.

Це був не сон. Те місце на руці, що його він обпік за допомогою прикурювача, досі саднило. Дмитро важко зітхнув. Робо, який на мить відірвався від свого монітора, співчутливо усміхнувся.

– Не переймайся, усі ми через це проходили.

– Через що? – не зрозумів Дмитро.

– Тобі здається, що все відбувається надто швидко. Ще вчора ти спокійно жив і світ здавався простим та передбачуваним. І раптом все здійнялося з ніг на голову й

перетворилось на фантастичне сновидіння, так?

– Так, – змушений був зізнатися Дмитро.

– Ти звикнеш.

– А якщо ні?

Робо знизав плечима.

– Я ж звик.

Поміркувавши над своїм становищем, Дмитро вирішив й надалі не чинити опору і продовжувати рух за течією. Тим більше, іншого виходу йому не залишили. Якщо навіть все, що з ним відбувається, є дурнувтим спектаклем, Дмитро не мав ніякого уявлення, яким чином повернути собі минуле життя. З самотніми вечорами, нотаціями тітки Віри і переповненими маршрутками зранку. Він швидко зібрав під пахву свій новий одяг і почалапав у душ, двері до якого позначала відповідна табличка. Довго стояв під теплими струменями води, після чого переодягнувся, взув черевики і, засунувши берет під погон, як це роблять військовослужбовці, пішов розшукувати кабінет лікаря.

Плутати коридорами палацу довелось не менше чверті години. За цей час йому назустріч трапились кілька людей, одягнутих так, як Нора, – у білі шовкові сорочки, чорні сукняні бриджі й високі ботфорти. Здавалось, ніхто з них не звертав на Дмитра ніякої уваги. Вони проходили повз нього, іноді мовчки, іноді розмовляючи між собою. Запам'ятався лише один – чорнявий парубок років двадцяти п'яти, який рухався назустріч Дмитру за допомогою чудернацького пристрою, схожого на екзоскелет з комп'ютерної гри «Сталкер». Його ноги були забинтовані й під'єднані до хромованих металевих ніг, які, в свою чергу, кріпились до невеличкої скриньки за спиною у легіонера. Коли Дмитро спробував звернутись до нього з запитанням, де знайти кабінет лікаря, легіонер, поглянувши на нього так, немов побачив павука, процідив:

– Ти як звертаєшся до триарія, рекрут?! Струнко!

Сам від себе не очікуючи такої дисциплінованості, Дмитро виструнчився. Але легіонер не збирався змінити гнів на милість.

– Чому головний убір не на місці? Що за вигляд, новобранцю?!

На виручку прийшла Нора, яка взялась невідомо звідки.

– Заспокойся, Сергію. Він у нас перший день і ще нічого не знає. Завтра розпочинаємо курс.

Легіонер якось надміру швидко повеселішав.

– А, свіже м'ясо... Ну начувайся, рекруте, найближчі десять тижнів на тебе очікує пекло!

– Згадай себе кілька суб'єктивних років тому, – холодно заперечила Нора. – Можливо, не так будеш задирати носа.

Легіонер знітився. Він виструнчився і приклав до грудей стиснуту у кулак правицю.

– Прошу вибачення, друже інструктор.

– Ви вільні, друже триарій, – Нора поманила пальцем Дмитра і пішла коридором. – Лікар на першому поверсі, ходімо, я проведу.

– Дякую.

– Не варто подяки.

– Норо, а що сталось з цим чоловіком? – запитав Дмитро, аби якось підтримати розмову.

– Був поранений під час однієї з операцій. Ще запитання є?

– Вагон і маленький возик, наприклад...

Однак Нора, яка щойно прийшла на допомогу, зникла так само несподівано, як і з'явилась. На її місці залишилась та Нора, яка уміла розмовляти лише крізь зуби.

– До мене слід звертатись – друже інструктор. Зайвих слів не потрібно, пояснень теж. Зрозуміло, рекруте?

– Так точно! – розплився у посмішці Дмитро. Від думки, яка щойно прийшла у голову, йому стало весело.

– Що ти побачив смішного у нашій розмові, рекруте? – холодно запитала Нора.

– Нічого.

– Яка ж причина тієї дурнуватої посмішки, що її маю неприємність спостерігати?

– Я просто уявив, яка ти у звичайному житті. Коли не хмуриш свої гарні брови, а просто стаєш собою. І обіцяю: я буду намагатись побачити таку метаморфозу на власні очі. Скажімо, під час побачення.

– Щаслива людина, – знизала плечима Нора. – Ти все ще віриш у казки. Кругом!

Дмитро підкорився.

– Лазарет за двадцять метрів праворуч. Марш!

Кабінет лікаря зовсім не був схожим на ті приміщення, які Дмитро звик ідентифікувати як медичний заклад. Скоріше він нагадував офіс топ-менеджера потужної фірми. З великими вікнами і модерновими картинами на стінах, з купою комп'ютерної техніки на столі і доглянутим фікусом у діжці. Замість звичної кушетки для огляду пацієнтів біля білосніжної пластикової стіни стояла схожа на холодильник прямокутна скриня, а на столі у лікаря, на місці стопки лікарняних карток і ларингофона, лежали електронний планшет для записів і схожий на дзеркальце з ручкою предмет. Щодо самого лікаря, ним виявився високий стрункий чоловік, на вигляд років сорока. Одягнений він був так, як і решта мешканців палацу (не рахуючи рекрутів) – у чорні брюки і білу шовкову сорочку. Волосся мав довге, на потилиці підхоплене у хвостик.

– Привіт, я Джек. Джек Нортон. Вітаю у навчальному центрі Легіону. Сподіваюсь, не шокували наші порядки? – запитав він бадьоро.

Дмитро, не очікуючи на запрошення, пройшов кабінетом і сів на стілець навпроти лікаря.

– Не те щоб шокували, але примушують замислитись.

– Про що саме?

– Службу в армії я пройти не встиг, а це за даних обставин недолік.

Джек простодушно засміявся.

– Встигнеш. Звідки прибув?

– У якому сенсі?

– У сенсі – з якої епохи?

– Початок XXI сторіччя.

– Зрозуміло. Не переймайся, все, чому тебе мали навчити у війську, ми тут зробимо з меншими витратами часу. Тим більше, у тебе гарний інструктор – Нора один з кращих командирів і просто чарівна дівчина.

– Ніколи не любив жінок керівників, – злукавив Дмитро. Незважаючи на присмак металу, що його залишало у роті слово «інструктор», він відчув, що зацікавився Норою значно більше, аніж того вимагали відносини командира і підлеглого.

– Ну добре, давай я тебе огляну і призначу першочергові процедури, – лікар встав і наблизився до Дмитра, тримаючи у руках схожий на дзеркало предмет.

Весь процес огляду був схожий на фотознімок. Нортон підступив до Дмитра, підняв дзеркальце, утримуючи його на рівні очей так, як під час зйомки утримують цифровий фотоапарат. Кілька секунд тримав його нерухомо, після чого підійшов до схожої на холодильник скрині і відчинив її, демонструючи ложе анатомічної форми.

– Роздягайся і лягай.

– Це що, морозильна камера? – спробував пожартувати Дмитро.

– В якомусь сенсі. Багатофункціональний терапевтичний робот. Аналізатор показує, що у тебе в організмі не вистачає деяких вітамінів і мікроелементів. За допомогою робота ми це виправимо. Усього кілька ін'єкцій, випромінювання і масаж. Крім того, дам тобі щось для пришвидшення обміну речовин. Під час тренувань це знадобиться.

– Слухай, Джек, що це за тренування, про які всі віщають з насолодою садиста?

– Від завтрашнього дня зможеш оцінити особисто. Нічого страшного, але попрацювати доведеться.

Повернувшись до казарми, Дмитро не застав там нікого окрім Робо. Хлопчина, як і раніше, сидів на ліжку, читаючи щось з монітора планшета.

– А де всі? – запитав Дмитро.

– На зайняттях, – знизав плечима Робо. – Більшість часу ми проводимо у статусі бойових хортів. Така доля, до речі, очікує й на тебе.

– Дякую. Але мене вже встигли налякати майбутніми тортурами. А ти що, на особливому положенні?

– Я? – засміявся Робо. – Що ти! Я точнісінько такий, як решта рекрутів. Просто травмувався під час занять учора. Перелом стегна.

– Ого! – присвиснув Дмитро і оглянув ноги Робо більш прискіпливо. – Але...

– Гіпс? – той поплескав себе по стегну. – Тебе турбує його відсутність?

– Взагалі, так.

– У гіпсовій пов'язці немає необхідності. Наш Джек Нортон справжній чарівник. Завтра буду як новенький. Навіть шкода, що відпочинок видався таким коротким.

– Цікаво. Схоже, рівень медицини у вас значно вищий, ніж той, до якого я звик. Чи, можливо, тепер люди взагалі безсмертні?

– На жаль, це не так, – зітхнув Робо. – А що стосується легіонерів, тут... Словом, до старості тут доживають нечасто.

Дмитро пригадав легіонера, який загинув, захищаючи його від агентів КВТП.

– Так, мені доводилось бути свідком смерті одного з легіонерів.

– Тревор. Я чув про нього. Хоча особисто не був знайомим. Він виконав свій борг перед Легіоном.

Гнітючу мовчанку, яка запанувала після згадки про небезпечне життя легіонерів, порушив Дмитро.

– У тебе дивне ім'я, – сказав він, дивлячись на Робо.

– Лише у твоєму сприйнятті.

– Вибач, – знітився Дмитро.

– Нічого. Робо – гарне ім'я. Пам'ятаєш Жуля Верна – Робур-завойовник?

– Так.

– Це про мене. Віднині ми з тобою бійці однієї контуберії.

– Однієї... чого?

– Контуберія. Найменша тактична одиниця Легіону. Латинське слово. Дослівно означає, здається, намет, у якому жили римські солдати. Будемо разом тренуватися, а потім, можливо, доведеться разом працювати. Маю надію, ми станемо друзями, – Робо дістав із шафки, що стояла поряд з ліжком, дві банки тоніка. Одну з них простягнув Дмитру, другу відкоркував сам. – За знайомство!

Дмитро відкрив свою банку. Напій на смак нагадував апельсиновий сік.

– Може, введеш мене в курс справ? Ти давно тут? – поглянув він на Робо.

– Не надто. Близько двох тижнів.

– А ця Нора, – згадав Дмитро. – Вона...

– О, я тебе розумію. Це було перше запитання, яке я поставив по прибутті сюди. Гаряча штучка. Повинен тебе розчарувати – вона не бачить у нас чоловіків. Для неї ми лише безпомічні діти, котрих вона повинна поставити на ноги. Подейкують, у неї за плечима два десятки складних операцій і кілька поранень. А головне – вона кавалер золотого ордену Темпоруму!

– Кавалер чого? – не зрозумів Дмитро.

– Ех ти, невіглас! Золотий орден Темпоруму, це найвища нагорода Легіону! Повір, його дають далеко не кожному. Скажу більше – навіть мати за інструктора людину, яка ним нагороджена, уже велика честь.

– Я вражений таким феноменальним везінням. Але я не про нагороди...

– Ага, – криво посміхнувся Робо, – тебе теж зачепило? Нічого дивного, у Нору закохана, напевне, уся чоловіча половина навчального центру.

– Ти мене не зрозумів, – Робо втрапив у точку і Дмитро відчув, що червоніє. – Вона не надто... сувора?

– Не більше, ніж потрібно інструктору. Інакше не можна. Можливо, деякою мірою накладає свій слід ментальність епохи, у якій вона жила до вступу до лав Легіону Хронос. Так трапляється. Але загалом Нора чудова людина.

– А звідки вона родом?

– Здається, з Франції. Перша половина XV сторіччя.

– Але як таке можливо?

– В Легіоні? Я тебе прошу! Можливо навіть не таке! – пхикнув Робо.

Дмитро мить помовчав. Він все ще не звик, що тут до часу ставляться зовсім не так, як у його минулому житті.

– А звідки ти? – запитав, аби перервати нарешті мовчанку.

– Словаччина. Дата входження до лав Легіону Хронос – весна 1944 року.

Дмитро відчув, що у нього пересохло в горлі, й зробив добрячий ковток тоніку.

Робо співчутливо поплескав його по плечу.

– Феномен перебування поза межами звичного просторо-часового континууму. Знайоме відчуття. Звикай. А зараз відпочивай. Завтра тобі знадобляться усі сили.

Робо накинув на плече рушника і, ледь помітно накульгуючи, пішов до дверей душової. Дмитро його зупинив уже у дверях.

– Послухай, друже, я не розумію: звідки ви усі так гарно знаєте українську мову?

– Особисто мені твоя мова не знайома, – знизав плечима Робо.

– Але ж...

– Надбання майбутніх епох. Ми можемо користуватись деякими їхніми винаходами. У даному випадку – дія імплантату. Якою б мовою не розмовляв твій візаві, ти чуеш його на тій мові, яку знаєш найкраще. Так що, можу тебе завірити, у моєму сприйнятті твоя словацька нічим не гірша за мою українську, почути тобою.

– Імплантат? – не зрозумів Дмитро.

– Тобі повинні були ввести за допомогою ін'єкції наноімплантат.

Дмитро згадав несподіваний укол у кімнаті Марка Светонія. Чортові коновали, могли б і попередити, перед тим як вводити до його організму свої чудеса техніки!

– Так, – зітхнув Дмитро. – Весело тут у вас. Ну то, може, розповіси, яку бридоту вони мені ввели, і що поганого з цього може вийти?

– Нічого складного, стандартна операція.

– Подібне твердження я вже чув, а все ж?

– Зовсім крихітний прилад. Він вводиться до кровоносної системи за допомогою ін'єкції, після чого проходить до гіпоталамуса і з'єднується з твоїми нейронами, додаючи мозку кілька функцій, які раніше були йому недоступні. Щось на зразок телепатії. На тонкощах я не розуміюсь, але легіонери можуть за його допомогою уникнути труднощів у спілкуванні, а також у екстремальних ситуаціях зв'язуватись між собою на невеликих відстанях.

– Справді нічого складного, – залишилось підвести підсумок Дмитрові. Він ліг на ліжко і випростався. На сьогодні достатньо відкриттів. Бажання залишилось лише одне – заснути і проспати годин сто.

Розділ 10

Як і попереджували, справжній жах почався наступного ранку. Двері у казарму відчинились, ледь за вікном почало сіріти.

– Підйом, рекрути! – пролунало зловісно і категорично.

Дмитро розплющив очі. Вздовж ліжок проходжувалась Нора.

– За п'ять хвилин бути готовими до початку занять! – Нора наблизилась до Дмитра і поглянула на нього з крижаною посмішкою. – І не запізнюйся, мачо, у нас надто багато роботи.

Дмитро нашвидкуруч умився над раковиною і вскочив у комбінезон. Не пройшло й п'яти хвилин, як він, у компанії решти рекрутів, яких виявилось не більше двадцяти чоловік, стояв біля брами, що вела за межі учбового центру. Там вже пантувала Нора. Дочекавшись, коли зберуться усі, вона без зайвих коментарів повернулась і побігла стежкою. Тією самою, якою Дмитра привели сюди напередодні.

– Не відставати, рекрути! – підтримав її Якоб – учорашній суперник Нори у фехтуванні і, Дмитру вже розповіли, помічник інструктора з бойової підготовки. – Очікувати я ні на кого не збираюсь!

Ранковий крос спочатку не віщував нічого поганого. Навпаки, мальовничі пейзажі, свіже прохолодне повітря, все це додавало наснаги. Перших кілометра півтора Дмитро здолав без проблем, хіба трішки спітнів і захекався. Однак скоро стежина почала здиратись на досить крутий, порослий диким виноградом схил, і тоді стало важко по-справжньому. Не дивлячись на те, що підйом ставав все більш крутим, Нора і не думала зменшувати темп.

– Швидше! – категорично казала вона і продовжувала біг.

– Не відставати, не відставати! – немов папуга, вторив за нею Якоб.

Так тривало близько десяти хвилин. По їх перебігу повітря вже не здавалось свіжим і

прохолодним. Воно обпікало легені і душило, а краєвиди втратили свою мальовничість і стали лише заднім планом пекла, серед якого опинився не звиклий до фізичних вправ Дмитро. Нарешті, відчувши, що далі не здатний зробити бодай одного кроку, він безсило повалився на траву. Рекрути, важко дихаючи, пробігали повз нього і лише Робо, сам блідий і спітнілий, зупинився і подав руку. Згодом до нього приєднався ще хтось, але Дмитро не бачив хто. Він просто сидів на землі і відхекувався. Нора досить швидко помітила замішання і повернулася, наказавши Якобу очолити колону рекрутів. Стала над Дмитром, дмухнувши на неслухняний локон, що вибився із зачіски, і метнула на нього презирливий погляд.

– Встань, ледащо! Негайно встати!

Дмитро, важко відсапуючись, підвівся. Вона підступила і видихнула йому прямо в обличчя:

– Ти гнилий. Молодий і гнилий. На тебе бридко дивитися! Ми не пробігли ще й трьох кілометрів.

Дмитро нарешті відчув, що сили поволі повертаються до нього, а разом з ними росте злість.

– У моєму світі, паняно, для пересування використовується автотранспорт.

– Мовчати! – перейшла на крик Нора. – Бережи дихання, блазень! Взяли це лайно, рекрути. І понесли. Подякуєте йому пізніше!

До Дмитра підійшов Робо і подав йому руку. Відчуваючи сором, Дмитро повернувся і пішов слідом за рештою рекрутів. Спочатку крокував, а згодом перейшов на біг, намагаючись не відставати від Нори. Хоч і з великими зусиллями, але зміг дістатися до галявини серед лісу, де учбовий загін зупинився для розминки.

Вправи, які Дмитро виконував, відчуваючи, що його зараз знудить, зайняли не більше десяти хвилин.

– Вперед! – скомандувала Нора по перебігу цього часу. – Не відставати!

На щастя Дмитра, тепер бігли у зворотному напрямку. Коли потрапили на подвір'я палацу, вигляд майже у всіх рекрутів був жалюгідним – мокрі від поту, з мутними очима, вони ледве тримались на ногах. Спітнів і важко дихав навіть Якоб. Але Дмитро, здається, перевершив своїм нужденним виглядом їх усіх. Що стосується Нори – здавалось, вона нікуди й не виходила, очікуючи на своїх нещасних учнів під кущами бузку на подвір'ї.

– Душ і сніданок, – крізь зуби кинула вона. – За сім хвилин очікую на вас у ідальні.

Закінчивши свою категоричну фразу, Нора повернулась і пішла геть.

– Есесівка, – буркнув навздогін Дмитро і поплентався у казарму.

Після прохолодного душу сюрпризи продовжились. Нора, яка стояла біля входу до приміщення ідальні, з загадковим виглядом заявила:

– На приймання їжі п'ять хвилин, рекрути. Після моєї команди дружно залишаємо залу ідальні!

– У нас літак за чверть години? – не витримав Дмитро. – Можливо, ми запізнюємося на зустріч усього нашого життя? Ви поясніть: для чого влаштовувати цей дитячий садочок суворого режиму?

Нора, як і під час ранкового кросу, наблизилась до Дмитра впритул і гаркнула йому в обличчя:

– Рекрут Міщенко!

– Я! – нахабно зазирнув їй у очі Дмитро.

– Зайві розмови заборонено. За порушення – наряд позачергово.

Дмитро промовчав, картаючи себе не так за отримання невідомого наряду, як за те, що не стримався і розпочав суперечку з дівчиною.

– Вперед! – вигукнула Нора, і рекрути бігцем потюпали у ідальню.

Місцем для приймання їжі виявилось досить просторе приміщення, увесь простір якого займали ряди довгих пластикових столів. На столах парували посуд з їжею, але жодної людини за ними не було – усі рекрути, яких Дмитро бачив зранку, а також десятки нових, раніше небачених, шикувались уздовж столів і очікували команду зайняти свої місця. Дмитро приречено зітхнув. Вигляд вишикуваних у шеренги людей з переляканими очима не надихав. Додавала наснаги Нора, яка з непроникним виглядом походжала вздовж столів. У руках інструкторка мала секундомір.

– Сісти! – сказала вона після паузи і натиснула на кнопку секундоміра.

Лише коли спільно з рештою своєї десятки Дмитро сів за стіл, він відчув несамопитий голод. Скоріш за все, давались взнаки наслідки пришвидшення обміну речовин. Хоч би як там було, але порція, яка раніше видалась би Дмитру надто великою, зараз такою не здавалась. Їжа була не надто вишукана, але цілком поживна. Сніданок складався з чогось схожого на кашу з м'ясом, порції овочевого рагу та чаю. Двічі не примушуючи себе

запрошувати, Дмитро взявся до їжі, одночасно роздивляючись людей, які сиділи поряд з ним за столом.

Тут знаходились молоді люди, які навряд чи притягували б до себе увагу у натовпі. Середнього зросту, звичайної зовнішності, усі віком до тридцяти. Серед хлопців перебували і двоє дівчат. Непомітні й сіренькі. На усіх однакові комбінезони. Жодних розмов. Звичайні перелякані новобранці. Дмитро зітхнув і, пережовуючи страву, помітив:

– Початок занять вражає. Схоже, ми потрапили у божевільню.

– У Легіон, друже, у Легіон, – посміхнувся Робо.

– Справа лише у термінах.

Робо підсунувся ближче і по-змовницьки підморгнув.

– Якщо бути відвертим, мені теж було важко.

– Та невже?

– Ну, можливо, не настільки...

– Ще б пак! – нахабно втрутився у розмову коротко стрижений парубок з квадратним обличчям і низьким лобом, який сидів навпроти Дмитра. – Про початкову військову і фізичну підготовку бійця Глинкової Гвардії подбали німецькі інструктори. А заодно й про навички бандита і мародера!

Робо спохмурнів і продовжив сніданок мовчки. Дмитро, не розуміючи, що відбувається, вирішив заглядати ситуацію.

– Глинкової Гвардії? Ніколи не чув.

– У нас це звикли іменувати загальним словом – фашисти! – знову втрутився у розмову той самий хлопчина. Робо зиркнув на нього, але одразу ж відвів погляд. Було помітно, що він не мав наміру загострювати конфлікт.

– Ти фашист? – здивувався Дмитро.

Робо похитав головою.

– Я лише жив у той час. І ніколи їх не схвалював.

Дмитро відчув, що зіпсований Норою настрої поволі покращується.

– Ти не повіриш, але я теж.

– Але ти ж казав, що твоя епоха – початок ХХІ сторіччя, – не зрозумів Робо.

– Саме так. З тією лиш різницею, що у наш час фашистами не порядні люди іменували порядних. Довго пояснювати.

– Надто все просто у вас! – знову втрутився у розмову парубок навпроти.

– Іван! – докірливо поглянула на хлопця одна з дівчат. – Вони такі ж, як і ми.

– Вони фашисти!

– Вони легіонери!

Хлопчина зиркнув на дівчину і потупив очі. Дмитро зрозумів, що той порушив якесь тутешнє правило.

– Я Маша Одинцова, – посміхнулась дівчина до Дмитра. А цей буркун – мій брат Іван. Насправді чудова людина.

– Ви нещодавно прибули? – запитав Дмитро.

– Тиждень тому. Але Івану були необхідними лікування і реабілітація, тому навчання ми розпочинаємо лише зараз.

– Лікування?

– Сталінград. Осінь 1942 року. Ми звідти.

– Тоді все зрозуміло, – знизав плечами Дмитро. – Якби ти дожив до 2014 року, солдате, мав би привід замислитись.

Іван у відповідь щось буркнув і втратив цікавість до розмови, усіма силами намагаючись показати, що склянка з чаєм займає його значно більше, ніж розмова з Дмитром і Робо.

– Мене записали до відділу технічної підтримки, – сказала Маша. – Але я не хочу. Адже «у полі» працювати значно цікавіше?

– Уявлення не маю, – знизав плечима Дмитро.

– У техніків теж доволі цікава програма, але вона зводиться головним чином до

забезпечення дій великого підрозділу, як то центурія або навіть когорта. Але перебувати на вістрі подій, серед ворожого табору або серед громадян, які не здогадуються про твоє існування, це, напевне, дуже цікаво!

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=25920619&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

1

Максиміліанівський обладунок – німецький лицарський обладунок першої третини XVI століття, названий так по імені імператора Максиміліана I, а також з натяком на максимальність захисту.

2

Арме – закритий тип лицарського шолома, що використовувався у Західній Європі з кінця XV до середини XVI століття. Арме вперше було створено в Італії, він мав забрало, що піднімається, а також підборідник, який складався з двох половин.

3

Час змінюється і ми змінюємось разом з ним (лат.).

4

Лоріка – у Давньому Римі обладунок, що захищав торс воїна.

5

Пургаторій (лат.) – чистилище.